RAPORTUL POLITIC AL COMITETULUI CENTRAL LA CONFERINŢA NAŢIONALĂ A PARTIDULUI COMUNIST ROMÂN

Octombrie 1945

I

SITUAŢIA INTERNAŢIONALĂ

Tovarăşi! Conferinţa Naţională a Partidului Comunist Român se ţine în condiţiile terminării victorioase a celui de al doilea război mondial. Imperialismul german hitlerist şi militarismul japonez au fost sdrobite, şi putem spune că aceasta este o victorie nemaiîntâlnită în istoria tuturor războaielor.

După cum prevăzuse marele geniu al omenirii progresiste şi conducătorul popoarelor Uniunii Sovietice — Generalissimul Stalin — factorul esenţial care a hotărît soarta celui de al doilea război mondial a fost unirea tuturor popoarelor iubitoare de pace şi libertate împotriva celui mai mare duşman al civilizaţiei şi progresului omenirii, împotriva fascismului cotropitor.

De aici se desprinde un mare învăţământ şi totodată perspectiva înfăptuirii unei păci durabile în lume.

Rolul principal în obţinerea victoriei l-a avut Uniunea Sovietică. *(Aplauze puternice.)*

Armata Roşie s'a acoperit de o glorie nepieritoare în războiul de nimicire a forţelor hitleriste şi ale imperialismului japonez, mărind astfel admiraţia întregii lumi faţă de puternicul

stat sovietic al muncitorilor, ţăranilor şi intelectualilor. *(Aplauze.)*

Al doilea învăţământ al acestui război arată unde a dus politica de concesii faţă de agresor. Fiecare cedare făcută agresorului, în loc de a consolida pacea, măreşte poftele imperialiste şi duce la noi agresiuni.

Se pare că aceste învăţăminte nu au fost însuşite de anumite cercuri, legate de cunoscuta politică müncheneză, care încearcă să împiedice construirea unei păci durabile între popoare.

Factorii care acţionează în favoarea păcii sunt însă mult mai puternici.

1. ECONOMIA MONDIALĂ ÎN URMA RĂZBOIULUI

In primul rând, economia mondială a ieşit adânc sdruncinată şi desorganizată din acest război. Uriaşe distrugeri de bunuri, întrebuinţarea neproductivă a materiilor prime, distrugerea unei mari părţi din utilajul industrial al statelor europene pe teritoriul cărora s'a desfăşurat războiul, toate acestea au contribuit la agravarea situaţiei economice. In numeroase ţări se manifestă tendinţe inflaţioniste. Desorganizarea transporturilor, atât feroviare cât şi fluviale, împiedică circulaţia bunurilor. Deasemenea, aceasta contribue la scumpirea produselor şi la diferenţe considerabile de preţuri. Problema cea mai importantă, însă, este *trecerea industriei de război pe picior de pace.* Reconversiunea, cum se numeşte ea în Statele Unite şi în Anglia, pune în pericol munca şi existenţa a milioane de lucrători. Economiştii americani discută dacă într'un viitor apropiat vor fi 8.000.000 sau 18.000.000 de şomeri în S.U.A. Pericolul şomajului ameninţă nu mai puţin şi Marea Britanie.

Scăderea nivelului de viaţă al muncitorimii din aceste ţări, ca o consecinţă firească a desordinei economice provocate de trecerea întreprinderilor industriale, crescute mult în timpul răz-

boiului, la producția de pace, a determinat mari acțiuni muncitorești, care cuprind milioane de oameni: astfel, grevele minerilor, metalurgiștilor și muncitorilor din porturi în S.U.A. și grevele minerilor și docherilor în Anglia. Deasemenea, greutățile economice, complicate cu dificultăți politice, au contribuit la rapida desvoltare a mișcărilor național-eliberatoare în India, Indiile Olandeze, Egipt, Palestina, Țările Arabe etc. De subliniat greva-protest a muncitorilor din porturile australiene, care refuză să încarce material de război trimis pentru a fi folosit împotriva mișcării naționale din Java.

In asemenea împrejurări, când mișcările muncitorești din metropolă sunt în creștere și când popoarele coloniale își afirmă tot mai hotărît dreptul la independență națională, cercurile reacționare, întreținând focare fasciste ca acelea din Grecia, Spania, Argentina și împingând spre neînțelegeri în sânul Națiunilor Unite, caută să împiedice construirea păcii.

2. ORGANIZAREA ȘI CONSOLIDAREA PĂCII SUNT STRÂNS LEGATE DE DEMOCRATIZAREA FIECĂREI ȚĂRI

Crearea Federației Sindicale Mondiale — care, prin cei 63.000.000 de membri ai săi, muncitori conștienți și organizați din lumea întreagă, este expresia unității clasei muncitoare — va avea un rol deosebit de important în reconstrucția lumii și în combaterea partizanilor politicii „echilibrului de forțe".

In desbaterile congresului mondial sindical s'a evidențiat faptul că organizarea și consolidarea păcii sunt strâns legate de lupta pentru nimicirea rămășițelor fasciste, de democratizarea fiecărei țări.

Pe plan politic, dacă luăm în considerare alegerile care au avut loc în ultimul timp într'o serie de țări eliberate de sub jugul robiei hitleriste, observăm o deplasare categorică a opiniei publice spre forțele politice consecvent democratice. Așa, de

pildă, în Franța, Cehoslovacia, Norvegia și alte țări, comuniștii întrunesc majorități însemnate, lărgind astfel frontul păcii și baza prieteniei dintre popoare.

Un eveniment de importanță politică mondială îl constitue alianța, nu demult încheiată, între Uniunea Sovietică și China.

Cele două popoare, cu potențialul lor economic, politic și militar aproape nelimitat, interesate deopotrivă în stabilirea armoniei internaționale și a bunei înțelegeri între popoare, vor aduce o puternică contribuție la realizarea și asigurarea păcii.

Reacțiunea încearcă, într'un cadru istoric nou, să reînvie politica ce tindea la izolarea U.R.S.S. Ea încearcă să ignoreze importanța internațională mult sporită a Uniunii Sovietice după victoria asupra Germaniei hitleriste și a militarismului japonez.

Nu o politică de „echilibru al forțelor“, nu o politică de împărțire a lumii în „blocuri“, ci una de înțelegere și colaborare între popoare și între state. Dacă la conferința dela Londra s'au ivit unele divergențe, acestea pot și trebue să fie rezolvate tot în spiritul prieteniei și colaborării făurite în anii grei de război. Divergențe pot exista și între membrii uneia și aceleiași grupări politice, cu atât mai mult între state destul de deosebite ca structură ; esențial este, însă, spiritul de colaborare și voința de a rezolva toate problemele prin buna înțelegere. Aceasta este prima condiție a unei păci durabile. *(Aplauze puternice.)*

Lichidarea tuturor rămășițelor fasciste și izolarea cercurilor reacționare, care încearcă să turbure pacea lumii, este a doua condiție. *(Aplauze.)*

O pace durabilă în lume nu poate fi concepută decât dacă toate forțele progresiste ale lumii vor continua lupta pentru asigurarea unei democrații reale și active. Instaurarea în fiecare țară a unei democrații consecvente va fi cea mai bună garanție a păcii. Aceasta este a treia condiție. *(Aplauze puternice.)*

In fine, a patra și ultima condiție pentru făurirea unei păci durabile este respectarea voinței fiecărui popor de a-și făuri sin-

gur regimul său social, respectarea independenței naționale și neamestecul în afacerile interne ale altor popoare. *(Aplauze îndelung repetate.)*

Aceasta este situația politică generală în care se ține Conferința Națională a partidului nostru. Deși expusă sumar, ne va îngădui să înțelegem mai ușor problemele care frământă țara noastră, rolul și sarcinile Partidului Comunist Român.

II

SITUAȚIA INTERNĂ

1. DRUMUL PARTIDULUI, DRUMUL LUPTEI PENTRU LIBERTATEA ȘI DREPTURILE POPORULUI ROMÂN

Tovarăși! Inainte de a trece la problemele actuale, considerăm necesară o scurtă analiză a drumului greu și plin de învățăminte pe care partidul nostru l-a parcurs în lupta pentru libertatea și drepturile poporului român.

După o lungă și aspră experiență, dobândită în cei 20 de ani de adâncă ilegalitate și în timpul scurtei perioade scurse dela 23 August 1944 și până azi, partidul nostru a devenit principala forță politică care sprijină cu hotărîre regimul instaurat la 6 Martie 1945 și guvernul de concentrare democratică al d-lui dr. Petru Groza.

Intr'adevăr, dacă ne gândim ce a reprezentat partidul nostru la înființarea sa, prin ce greutăți și frământări a trebuit să treacă, și facem o comparație cu situația în care se găsește azi, putem privi cu încredere în viitorul partidului nostru, în viitorul clasei muncitoare și al întregului popor român. Inainte de a intra însă în analiza sarcinilor noastre actuale, considerăm necesară o scurtă expunere asupra originii partidului nostru.

Născut în condiții istorice ce nu se deosebesc în fond de cele în care au luat naștere toate partidele comuniste din ultimele de-

cenii, şi abia desprins din frământările vechii mişcări muncitoreşti, tânărul Partid Comunist Român îşi luă asupra sa măreaţa şi totodată istorica sarcină de a restabili unitatea politică şi de acţiune a clasei muncitoare, de a organiza şi conduce lupta muncitorilor, ţăranilor şi intelectualilor pentru ridicarea stării lor materiale, politice şi culturale, pentru o Românie liberă, democratică şi independentă. Deasemenea, Partidul Comunist Român, călăuzit în activitatea sa de teoria marxist-leninistă, şi-a luat asupra sa sarcina să îndrumeze clasa muncitoare şi întregul popor pe calea înfăptuirii unei societăţi în care să dispară exploatarea omului de către om. *(Aplauze entuziaste.)*

Partidul nostru cunoaşte câteva perioade distincte în desvoltarea sa. Intrunind majoritatea membrilor vechiului partid muncitoresc, hotărît să rupă cu reformismul şi metodele pasive, care au dus la eşecul grevei generale din 1920, tânărul partid muncitoresc, partidul comunist, s'a impus chiar dela primii paşi făcuţi în arena luptei politice ca o forţă politică independentă, producând o serioasă deplasare în cursul vieţii politice a ţării noastre.

Bucurându-se de încrederea şi de sprijinul masselor muncitoreşti, organizate în sindicate unite, precum şi de simpatia unei însemnate părţi ale celor neorganizate dela oraşe şi sate, partidul nostru reuşeşte, stând în fruntea masselor muncitoare, să menţină cea mai mare parte din revendicările câştigate prin grevele din 1918—1920 de către clasa muncitoare.

Desigur, cercurile reacţionare nu puteau rămâne indiferente faţă de perspectivele politice care erau deschise clasei muncitoare şi poporului român sub steagul partidului nostru.

Aceste cercuri, desmeticite după primul val de luptă populară care se desfăşura în perioada anilor 1918—1920, când muncitorimea din România, ca şi cea din lumea întreagă, se găsea în plină ofensivă, călăuzită de lozinci ca : pace, pâine, pământ, libertate, şi-au regrupat forţele şi au trecut la contraofensivă. In primul rând au căutat să lovească în partea cea mai conştientă a clasei muncitoare, în avangarda sa, în partidul comunist.

Astfel, în 1924, partidul comunist este scos înafara legilor ţării de către guvernul liberal, care deslănţue în acelaş timp un atac direct împotriva libertăţilor cetăţeneşti şi mai cu seamă împotriva cuceririlor clasei muncitoare. Partidul nostru însă nu desarmează. Reorganizându-se pe baze conspirative, silit fiind să intre în adâncă ilegalitate, el îşi afirmă dreptul la existenţă, continuând să fie de fapt *mobilizatorul, organizatorul şi conducătorul luptei de emancipare a muncitorilor, ţăranilor şi intelectualilor*. (Aplauze puternice.)

Cea de a doua perioadă este caracterizată prin descreşterea luptelor populare, ca urmare a stabilizării relative a capitalismului, survenită după primul războí mondial.

In această perioadă, care se întinde până în preajma anului 1929, clasa muncitoare din România îşi îmbogăţeşte experienţa în lupte de apărare împotriva politicii antidemocratice a guvernelor brătienisto-averescane. Dacă o parte din cuceririle obţinute înainte de către massele muncitoreşti au fost pierdute, aceasta se datoreşte în primul rând slăbirii organizatorice şi lipsei de unitate politică şi de acţiune a clasei muncitoare.

Partidul nostru nu reuşise să închege unitatea de luptă cu partidul social-democrat, şi această stare de lucruri ducea apă la moară duşmanilor muncitorimii.

Fără să negăm slăbiciunile şi greşelile partidului nostru faţă de problema frontului unic, nu putem trece cu vederea faptul că în conducerea partidului social-democrat de atunci se găseau elemente ca Mirescu, Flueraş, Grigorovici etc., excluse până la urmă din partid pentrucă s'au înhămat la carul dictaturii regale, trecând deschis în lagărul reacţiunii.

Aceştia imprimau partidului social-democrat un spirit de aprigă duşmănie atât împotriva partidului comunist, cât şi împotriva ideii stabilirii unităţii de acţiune a clasei muncitoare, iar acolo unde partidul nostru reuşea s'o înfăptuiască peste capul lor, căutau s'o spargă prin toate mijloacele, contribuind astfel în

mare măsură la întârzierea desvoltării mişcării muncitoreşti în România.

Nu era de mirare deci pentruce o parte destul de însemnată a clasei muncitoare, înapoiată din punct de vedere politic, şi în special marea massă a ţăranilor noştri, constituia în mod obişnuit clientela electorală a diverselor partide politice care se schimbau la cârma ţării. In asemenea condiţii, desigur, clasa muncitoare şi poporul român erau mai uşor deposedate de drepturile economice şi politice, libertăţile cetăţeneşti mai uşor gâtuite.

Exploatând nemulţumirea crescândă a masselor muncitoreşti şi ţărăneşti, care simţeau apăsarea unui regim politic lipsit de libertăţi şi apăsarea greutăţilor economice, partidul naţional-ţărănesc reuşise să câştige teren politic.

In 1929, când primele semne ale unei noi crize economice au început să se facă simţite în aproape toate colţurile lumii şi când era de prevăzut că şi ţara noastră va trece prin această încercare, dată fiind structura sa politică, economică şi socială, partidului naţional-ţărănesc i se destinase de către vârfurile reacţionare ale clasei dominante din România, printre care se numărau Maniu, Vaida, Mihalache şi alţii, rolul de canalizator al noului val de luptă populară ce urma să se desvolte ca o consecinţă firească a noii crize. Trecând peste contradicţiile existente în sânul cercurilor reacţionare, partidul liberal şi marioneta sa averescană au trecut puterea în mâinile partidului naţional-ţărănesc.

Primul guvern naţional-ţărănesc, în frunte cu Maniu, vine la cârma ţării, sprijinindu-se pe o largă mişcare populară.

Mulţi credeau pe atunci că se vor produce cu acest prilej schimbări radicale în viaţa politică a ţării.

Aproape întreg poporul aştepta, aşa cum i se promisese în opoziţie de către leaderii partidului naţional-ţărănesc : îmbunătăţirea situaţiei materiale şi dreptate socială, prin instaurarea unui regim care să introducă şi să respecte libertăţile cetăţeneşti.

Marea desamăgire n'a întârziat însă să-și facă loc în rândurile celor păcăliți.

Primul act „politic" al guvernului Maniu-Vaida a fost să-și căpătuiască partizanii și să acapareze avutul țării.

Muncitorilor le-a cerut să-și strângă cureaua.

Asupra delegaților muncitorilor organizați în sindicate unitare, adunați în Congresul dela Timișoara (3—7 Aprilie 1929), se trage în plin din ordinul călăilor muncitorimii, Maniu-Vaida.

La Lupeni, când au încercat să folosească dreptul de grevă pentru apărarea intereselor lor, în loc de libertățile cetățenești promise în opoziție, printre care și dreptul la grevă, le-au dat gloanțele jandarmilor, pe care i-au trimis să-i împuște. Iar sindicatele unitare, devenite un instrument de luptă organizată a muncitorimii și o puternică stavilă în calea planurilor de a arunca pe spinarea masselor populare greutățile crizei economice, au fost și ele disolvate în acelaș an.

Cu toată teroarea deslănțuită împotriva libertății sale de organizare, clasa muncitoare a continuat lupta nu numai pentru interesele ei materiale, ci și pentru existența deschisă a sindicatelor sub conducerea Consiliului general. *(Aplauze.)*

Au început „curbele de sacrificiu", șomajul, scăderile de salarii, scăderea nivelului de trai al muncitorilor, funcționarilor, învățătorilor, invalizilor, noi sarcini fiscale asupra țăranilor, cu scopul de a ieși din criză pe spinarea masselor populare și de a plăti datoriile făcute în străinătate.

Apărătorii celor apăsați de măsurile guvernului, deputații Blocului muncitoresc-țărănesc sprijinit de Partidul Comunist Român, au fost dați afară din parlament pentru a răpi muncitorilor, țăranilor și intelectualilor posibilitatea să-și aibă reprezentanții lor în Camera Deputaților. Cu acest prilej, deputații reacționari național-țărăniști și liberali, aruncându-și jos măștile, au votat pentru eliminarea deputaților Blocului muncitoresc-țărănesc din parlament.

Speranțele masselor înșelate se îndreaptă mai accentuat spre singura forță politică consecventă, pusă în slujba intereselor poporului, spre partidul nostru, împotriva căruia guvernul național-țărănesc de sub președinția lui Maniu deslănțue o teroare și mai sălbatică.

Trebue spus aici că nu întâmplător se produc frământări fracționiste tocmai în aceste împrejurări, când unitatea de luptă a partidului trebuia să fie mai puternică decât oricând.

Explicația cauzelor care au dus la izbucnirea focarelor fracționiste o găsim în învățătura marxist-leninistă despre partid, care lămurește că „izvorul fracționismului în partid îl constitue elementele lui oportuniste" [1]. Până la Congresul al V-lea, în sânul partidului nostru existau încă serioase rămășițe oportuniste de dreapta și de stânga, datorită pe de o parte confuziei ideologice, politice și organizatorice moștenite dela vechiul partid social-democrat, pe de altă parte prezenței în organele de conducere a elementelor cu mentalitate și concepție mic-burgheză, cunoscute prin instabilitatea lor politică și spiritul de aventură.

Ce-au însemnat frământările fracționiste în desfășurarea activității generale a partidului ?

In primul rând, partidul a fost abătut dela preocuparea sa firească de organizator și conducător politic al luptei clasei muncitoare și poporului, într'un moment de grea încercare a poporului nostru.

In al doilea rând, partidul rămânea descoperit în fața dușmanului și se izola de masse, în fața cărora își măcina autoritatea.

In al treilea rând, luptele fracționiste duceau la descompunerea ideologică, politică și organizatorică a partidului, primejduind de moarte însăși existența sa.

Iată pentruce una din sarcinile centrale ale partidului este de a sfărâma încercarea de slăbire a unității sale de voință, a

[1] *I. Stalin,* Opere, vol. 6, ed. P.M.R. 1950, pag. 198.

descoperi şi înnăbuşi din faşă manifestări care pot submina unitatea ideologică, politică şi organizatorică a partidului.

Congresul al V-lea are marele merit nu numai de a fi reuşit să pună ordine în viaţa internă de partid, ci mai cu seamă de a fi luat poziţie faţă de problemele fundamentale de partid.

Congresul a stabilit obiectivul strategic în faţa căruia se găseşte partidul, plecând dela caracterul specific al ţării noastre; a lămurit poziţia partidului nostru faţă de problema ţărănească, privită din punctul de vedere al necesităţii stabilirii unei alianţe trainice între clasa muncitoare şi ţărănimea muncitoare, combătând în acelaş timp teoriile false în legătură cu rolul ţărănimii.

Congresul a socotit ţărănimea muncitoare ca principalul aliat al clasei muncitoare, ca un rezervor imens de energie nesecată, care poate şi trebue să fie pus în slujba luptei pentru democraţie şi progres, pentrucă aceste masse „luptă pentru a se elibera de jug şi de mizerie". Congresul a subliniat îndeosebi necesitatea lichidării rămăşiţelor feudale, considerându-le ca principale piedici în calea progresului economic, politic, cultural şi social al marilor masse ţărăneşti şi al ţării noastre în general. Deaceea congresul a pus problema luptei pentru împărţirea pământurilor moşiereşti între ţăranii fără pământ şi cu pământ puţin. El a pus problema sprijinului pe care ţărănimea muncitoare trebue să-l primească în această luptă din partea clasei muncitoare, subliniind că partidul trebue să se aşeze în fruntea acestei lupte.

Călăuzit de principiul marxist că „un popor nu poate fi liber dacă asupreşte alte popoare", Congresul al V-lea a fixat ca o sarcină de bază a partidului lupta împotriva asupririi naţionale, pentru egalitatea complectă în drepturi a naţionalităţilor conlocuitoare, din punct de vedere economic, politic şi cultural.

A fixat linia politică generală şi sarcinile imediate ale partidului, revizuind totodată metodele sale de muncă.

Potrivit acestor hotărîri, partidul, cu toate slăbiciunile şi greşelile săvârşite în această perioadă, a reuşit să dobândească

o serie de succese importante în munca sa, care au culminat cu evenimentele din Ianuarie-Februarie 1933. *(Aplauze puternice.)*

In 1932 și la începutul anului 1933, guvernul național-țărănesc pornește la un nou asalt împotriva masselor populare, cu scopul de a asigura plata ratelor împrumuturilor străine, dobânzile lor, cheltuelile înarmărilor, printr'o nouă lovitură contra standardului de viață al celor ce muncesc.

Clasa muncitoare răspunde printr'un val de lupte, organizate și conduse de partidul nostru pe baza Frontului Unic Muncitoresc de jos.

In această perioadă afluxul spre organizare sindicală crește paralel cu acțiunile clasei muncitoare și ale poporului român împotriva curbelor de sacrificiu, pentru libertăți democratice, pentru dreptul de organizare, de existență deschisă a sindicatelor disolvate. *(Aplauze.)*

Aceste acțiuni silesc guvernul reacționar să recunoască în fapt sindicatele.

Ceferiștii, primii loviți de asaltul reacțiunii, dau semnalul luptei. Lor li se alătură muncitorii petroliști, forestieri, textiliști etc., care intră în grevă pentru recâștigarea drepturilor pierdute, pentru revendicările economice imediate, împotriva stării de asediu, pentru izgonirea guvernului fascizant național-țărănesc, care răspunde prin măcelărirea a sute de luptători ceferiști, prin întemnițarea altora, prin desfășurarea unei terori nemaipomenite

In toate regiunile țării au loc arestări în massă, schingiuiri la Siguranță, se însceneează zeci de procese, sunt aruncați în închisori sute de luptători ceferiști, și, pentrucă temnițele deveniseră neîncăpătoare, guvernul Vaida, de comun acord cu Maniu, a înființat pentru prima oară lagăre în țara noastră.

După greva generală din 1920, lupta eroică a muncitorimii ceferiste și petroliste, organizată și condusă de partidul nostru tocmai în împrejurările instaurării dictaturii hitleriste în Germania, înseamnă o cotitură adâncă în desfășurarea luptelor cla-

sei muncitoare şi ale poporului român, o manifestare hotărîtă a voinţei de luptă împotriva fascismului. *(Aplauze prelungite.)*

Dar nici călăul Vaida, nici întreaga reacţiune română nu au reuşit să împiedice ca aceste lupte să devină pentru un timp un zăgaz puternic în calea fascizării ţării şi a pregătirilor războinice.

Procesul ceferiştilor, la care conducătorii luptelor dela Griviţa s'au transformat din acuzaţi în acuzatori împotriva guvernului terorist de atunci şi împotriva regimului reacţionar pe care îl reprezenta, a avut un răsunet internaţional în cercurile democratice de pretutindeni. El a dat partidului nostru posibilitatea de a mobiliza, pe baza simpatiei largi de care s'a bucurat lupta ceferiştilor şi conducătorii lor, masse din diferite straturi sociale, care până atunci stăteau departe de viaţa politică. *(Aplauze.)*

Evenimentele din Ianuarie-Februarie 1933 au dat prilej Comitetului Central al partidului să verifice justeţea liniei sale politice şi să constate că aceasta a devenit un bun al întregii clase muncitoare şi al masselor largi.

Deşi regimul sângeros al partidului naţional-ţărănesc, în frunte cu Vaida, cunoscutul „naş" al Gărzii de Fier, a fost înlăturat ca o urmare directă a evenimentelor din Ianuarie-Februarie 1933, întregul curs al evenimentelor politice din România arăta că cercurile reacţionare, în frunte cu guvernul de atunci, se orientau categoric spre fascism.

In această perioadă partidul nostru a avut şi unele slăbiciuni şi greşeli în activitatea sa, care nu au putut să umbrească părţile pozitive ale muncii şi nici rolul jucat de partid în apărarea intereselor poporului, dar care au pus piedici în muncă şi care ne pot servi drept învăţământ pentru viitor.

Trebue să vorbim aci despre aprecierea falsă care susţinea că România nu ar fi ieşit din criză în 1932—1933, nu ar fi intrat într'o depresiune de un fel deosebit şi că „România se află în această privinţă într'o situaţie excepţională faţă de celelalte ţări". Această apreciere falsă asupra situaţiei economice din România

a determinat unele devieri şi în ceeace priveşte aprecierea raporturilor de forţă, cât şi în metodele de muncă şi formele de organizare şi de acţiune, făcând ca partidul să încline spre stângism şi sectarism, contribuind la greşala tactică a subaprecierii parţiale a rolului partidelor şi organizaţiilor deschis fasciste (Garda de Fier, L.A.N.C.) etc. In urma acestui lucru, partidul nu a îndreptat împotriva acestora focul concentric şi principal al luptei poporului.

Aceeaşi apreciere falsă a stat la baza organizării de demonstraţii de stradă, cu care ocazie au fost scoase numai cadrele de partid, ceeace a dus la sacrificarea unei părţi importante a activului de partid şi la izolarea partidului de masse. Aceste acţiuni, rupte de massă, nu au putut determina, desigur, niciun fel de îmbunătăţire a situaţiei masselor populare.

In faţa primejdiei fascismului, partidul nostru s'a adresat tuturor forţelor democratice, inclusiv partidelor „istorice", pentru a închega un larg front popular antifascist.

In 1936 — 1937 se închiagă pentru prima oară un front democratic de luptă în România, pe baza propunerilor făcute de Partidul Comunist, cu Frontul Plugarilor, Madosz-ul, Blocul Democrat şi unele organizaţii ale partidului social-democrat, care funcţionează şi în alegerile parţiale din 1937 dela Mehedinţi şi Hunedoara. Atât la Hunedoara, Mehedinţi, cât şi la alegerile parţiale din Bucureşti, Iaşi etc., forţele fasciste şi reacţionare sunt înfrânte de coaliţia forţelor democratice. *(Aplauze puternice.)*

Succesul forţelor democratice în aceste alegeri a dovedit justeţea punctului de vedere al partidului nostru, că împrejurările obiective din România permiteau închegarea unui larg front popular antifascist bazat pe Frontul Unic Muncitoresc, care ar fi putut stăvili drumul fascismului. Dovada că massele au simţit necesitatea închegării acestui front popular de luptă o constitue grevele şi acţiunile muncitorimii, ţărănimii şi studenţimii democrate, larga mobilizare a masselor în jurul proceselor antifasciste, angajarea masselor cetăţeneşti în jurul frontului unic închegat

jos între muncitorii comunişti şi social-democraţi pentru apărarea presei democratice, luptele din închisori şi mobilizarea masselor în jurul acestor lupte.

Dacă totuşi partidul nostru nu a reuşit să realizeze pe un plan mai larg, în practică, această sarcină, se datoreşte în primul rând sistematicei respingeri a propunerilor făcute celorlalte partide, între care şi aşa zisele partide „istorice", şi în al doilea rând greutăţilor ilegalităţii, precum şi slăbiciunilor noastre proprii. Reprezentanţii acestor partide au luat poziţie deschisă împotriva ideii frontului popular, înfăţişând-o ca o „manevră" a comuniştilor, sprijinind în acelaş timp organizaţiile politice fasciste.

In ce-l priveşte pe Maniu, era fericit că poate strânge mâna şefului Gărzii de Fier, lui Codreanu, cu care încheiase pactul electoral din timpul alegerilor din 1937.

Prin acest pact, Maniu recunoaşte Garda de Fier ca o forţă politică de guvernământ, deşi Corneliu Zelea Codreanu nu s'a sfiit să declare deschis că, în 48 de ore dela venirea Gărzii de Fier la putere, România va merge alături de Germania hitleristă. In sprijinirea Gărzii de Fier, Maniu nu s'a mărginit numai la încheierea acestui pact, ci prin declaraţiile sale dela Cluj el a preamărit regimul lui Hitler şi Mussolini pentru a da autoritate politică acţiunii organizaţiilor fasciste din România, indicând ţării drumul Gărzii de Fier, drumul stabilirii regimului fascist în România. Pactul lui Maniu cu Garda de Fier, declaraţiile făcute şi atitudinea sa politică au constituit semnalul declanşării ofensivei fascismului în România.

In această perioadă partidul nostru nu a făcut totdeauna şi destul de hotărît deosebire între conducătorii reacţionari ai partidelor „istorice" şi între massele înseşi care urmau aceste partide, ceeace nu ne-a îngăduit mobilizarea acestor masse, peste capul şi împotriva voinţei conducătorilor lor, în cadrul frontului popular.

Drept urmare, la cârma ţării s'a putut instaura guvernul Goga-Cuza, care a deslănţuit un val de teroare şi de antisemi-

tism, netezind drumul fascismului şi împingând România mai departe pe drumul apropierii de Germania hitleristă.

Ceeace n'a reuşit guvernul Goga-Cuza în cele 44 de zile de guvernare, a luat asupra sa regimul dictaturii regale a lui Carol, care a desfiinţat partidele politice, sindicatele şi organizaţiile democratice.

Din cauză că-i lipsea baza de massă, dictatura regală, care urmărea stăruitor să introducă în România un regim fascist deschis, trece la înfiinţarea breslelor şi apoi a Frontului Renaşterii Naţionale.

Dictatura regală a însemnat desfiinţarea ultimelor libertăţi democratice sindicale şi politice, asigurând astfel introducerea unui regim fascist în ţara noastră, slăbirea rezistenţei noastre naţionale în faţa ameninţărilor tot mai grave ale imperialismului fascist german, cu pregătirea condiţiilor ocupării ţării noastre de către cotropitorii fascişti.

Dictatura regală a mers pe linia müncheneză, a capitulării în faţa agresorului şi a transformării României într'un avanpost în vederea războiului antisovietic.

Prin pactul economic încheiat cu Germania, în Martie 1939, dictatura regală a vândut Germaniei naziste bogăţiile ţării, prim pas hotărîtor spre pierderea independenţei noastre naţionale, iar prin acceptarea dictatului dela Viena a marcat cedarea complectă în faţa imperialismului hitlerist, pe care fascismul regal nu-l mulţumea, el urmărind ocuparea României.

Deşi partidul nostru a caracterizat just conţinutul dictaturii regale, el a alunecat în devieri de dreapta şi de stânga, din lipsa unei analize complecte şi aprofundate atât a caracterului F.R.N. cât şi a posibilităţilor de folosire a breslelor.

Prima greşală a Comitetului Central a fost că în momentul dizolvării Confederaţiei Generale a Muncii nu a luat măsurile corespunzătoare de a o apăra.

Pornind dela aprecierea falsă că F.R.N. poate cuprinde masse largi şi că aceste masse trebue să fie influenţate în sens de-

mocratic înlăuntrul F.R.N., conducerea de atunci a partidului a dat dispoziții unor membri de partid să intre în F.R.N. și, prin mobilizarea masselor acolo, să-l orienteze împotriva scopurilor dictaturii regale.

Aceasta a fost a doua greșală făcută în această perioadă.

Devierile acestea, fiind recunoscute ca greșeli de dreapta, nu au ferit Comitetul Central al partidului nostru să alunece într'o deviere de stânga, prin cuvântul de ordine dat comuniștilor, în primăvara anului 1940, să iasă din bresle.

Cu toată experiența unor acțiuni organizate și conduse de partid prin bresle (spre pildă demonstrația de 1 Mai 1939), Comitetul Central nu a înțeles folosirea posibilităților legale în mobilizarea masselor muncitoare dinăuntru și înafara breslelor la luptă pentru revendicările lor și împotriva dictaturii regale.

In timpul alegerilor din 1937 am făcut greșala de a subaprecia pericolul Gărzii de Fier, împotriva căreia trebuia deschis focul în primul rând, iar mai târziu, concentrând tot focul contra Gărzii de Fier, am pierdut din vedere pericolul dictaturii regale.

Cu toate că fostul rege Carol se împăcase cu legionarii și-i eliberase din închisori și lagăre, în toamna lui 1940, conducerea de atunci a partidului nostru nu a văzut pericolul iminent al introducerii dictaturii legionaro-antonesciene. Această serie de greșeli a fost posibilă din cauza superficialei pregătiri teoretice a conducerii și nivelului teoretic și politic scăzut al partidului în general.

Politica de neintervenție a statelor imperialiste în Spania, politica de „bloc occidental", care la München a dat mână liberă agresorului să cotropească Republica Cehoslovacă, a agravat situația internațională și s'a răsfrânt și asupra țării noastre.

Planul reacționarilor imperialiști era să deschidă drum, să împingă Germania spre Răsărit, împotriva Uniunii Republicilor Sovietice Socialiste, pe seama căreia doreau să rezolve contradicțiile dintre ei.

Cu toate angajamentele solemne luate de Hitler în acordul dela München, războiul a izbucnit, lovind în primul rând pe aceia care voiau să scoată castanele din foc cu mâna altora.

După ce un număr însemnat de ţări au fost cotropite în Europa de hitlerişti, agresiunea germană se îndreaptă spre Sud-Est, vizând direct România şi ţările balcanice.

Prin dictatul dela Viena, României îi este smuls Nordul Ardealului ; nu mult după aceasta armatele germane încep să-şi facă drum prin ţara noastră spre Balcani şi s'o transforme în bază de atac în vederea agresiunii de mai târziu contra U.R.S.S.

Atât dictatura regală cât şi cercurile reacţionare, în frunte cu Maniu şi Brătianu, au acceptat dictatul ruşinos dela Viena.

Răpirea Nordului Ardealului a stârnit în mijlocul poporului român un val de indignare generală, care a culminat cu marile manifestaţii de massă dela Cluj, Braşov, Timişoara etc. Muncitori, ţărani, intelectuali, ofiţeri, soldaţi, răspunzând chemării Partidului Comunist Român, au manifestat împotriva hitlerismului şi a trădătorilor din guvernul dictaturii regale.

In timp ce dictatura regală trăda ţara, iar Maniu şi Brătianu erau complicii acestei vânzări, singurul partid care a luat atitudine hotărîtă şi a mobilizat massele populare împotriva dictatului dela Viena a fost partidul comunist. *(Aplauze puternice.)*

In aceste împrejurări de doliu naţional, alături de noi s'au găsit Frontul Plugarilor şi Madosz-ul.

Lipsind unitatea clasei muncitoare, lipsind frontul popular antifascist, poporul român n'a reuşit să împiedice întronarea regimului fascist în ţara noastră şi aruncarea României în braţele Germaniei hitleriste.

Aceasta a dus la pierderea independenţei naţionale, la răpirea Nordului Ardealului şi la instaurarea dictaturii legionaro-antonesciene.

Nemţii, care aveau nevoie de România pentru bogăţiile ei şi ca bază de operaţiuni împotriva Iugoslaviei şi Greciei şi în special împotriva Uniunii Sovietice, intră în România, la che-

marea trădătorului Antonescu, pentru a întări regimul servil și complice al acestuia.

Dând mână liberă bandelor legionare să jefuiască și să ucidă populația evreiască și populația românească bănuită de sentimente antifasciste, folosind demagogia caracteristică fascismului, unită cu teroarea cea mai sălbatică deslănțuită împotriva organizațiilor democratice și antifasciste, regimul lui Antonescu a reușit vremelnic să provoace un curent șovin, antisemit și antisovietic și să ducă la culme masacrele începute încă în perioada dictaturii regale.

Antonescu a împins poporul român în aventura războinică a lui Hitler, sprijinindu-se pe Maniu și Brătianu și pe cercurile reacționare politice și militare.

In timp ce Maniu și Brătianu refuzau orice colaborare cu formațiile democratice și patriotice și cu partidul nostru, ei erau în strânsă și permanentă legătură cu trădătorul Antonescu și clica acestuia.

Situația creată în urma agresiunii mișelești împotriva Uniunii Sovietice a schimbat conținutul și amploarea războiului, război just din partea U.R.S.S. și a celorlalte Națiuni Unite, pentru apărarea libertății și a independenței naționale a popoarelor. In jurul Uniunii Sovietice s'a creat astfel frontul popoarelor iubitoare de pace și libertate, în lupta împotriva fascismului, pentru democrație și progres. Marele Stalin spunea la 3 Iulie 1941:

„Războiul nostru pentru libertatea Patriei noastre se va contopi cu lupta popoarelor din Europa și din America pentru independența lor, pentru libertăți democratice. Acesta va fi frontul unic al popoarelor care se ridică pentru libertate, împotriva înrobirii și amenințării de înrobire din partea armatei fasciste a lui Hitler“ [1].

In această situație, sarcina istorică a partidului nostru a fost mobilizarea tuturor patrioților pentru lupta de eliberare

[1] *I. Stalin,* Despre Marele Război al Uniunii Sovietice pentru Apărarea Patriei, ed. P.M.R. 1950, ediția a II-a, pag. 15.

națională de sub jugul hitlerist, pentru dărâmarea regimului antonescian, pentru încetarea războiului împotriva aliaților și încadrarea României în lupta popoarelor iubitoare de libertate, împotriva fascismului. Aceste sarcini au devenit platforma Partidului Comunist Român, propusă la începutul lui Septembrie 1941 tuturor partidelor și formațiilor democratice și patriotice. Pentru realizarea acestor sarcini era necesară constituirea unui larg front patriotic, sprijinit pe clasa muncitoare unită în cadrul Frontului Unic Muncitoresc. *(Aplauze.)*

Toată desfășurarea evenimentelor dela izbucnirea războiului cu Națiunile Unite până la 23 August 1944 a dovedit că nu există altă cale pentru poporul român, a dovedit justețea liniei partidului, iar 23 August însuși a însemnat în fond realizarea acestei linii cu ajutorul hotărîtor al Armatei Roșii.

Primul succes mai important pe baza acestei linii îl realizează partidul nostru la începutul lui 1943, când a reușit să se unească în lupta pentru democrație și libertate cu organizațiile Frontului Plugarilor, Uniunii Patrioților, Madosz-ului, Partidului Socialist-Țărănesc cu care a încheiat frontul patriotic antihitlerist. Ceva mai târziu s'a realizat o înțelegere și cu partidul liberal condus de Gheorghe Tătărăscu.

Abia după ce Armata Roșie, în marșul ei victorios, eliberează Nordul Moldovei și formează frontul de-a-lungul Prutului și Siretului, la 1 Mai 1944, se închiagă Frontul Unic Muncitoresc, expresie a unității de acțiune a clasei muncitoare. Prin aceasta s'a pornit pe drumul de a se pune capăt desbinării de peste 20 de ani din sânul muncitorimii și s'a făurit coloana vertebrală a concentrării tuturor forțelor patriotice, antifasciste din România.

Cu toată stăruința partidului nostru și a Frontului Unic Muncitoresc, abia la 20 Iunie 1944 și numai cu două luni înainte de ieșirea României din război, Maniu și Brătianu acceptă crearea Blocului Național Democrat. Dar și aceasta nu a fost în fond decât o nouă manevră prin care ei căutau să salveze și să conserve pozițiile economice și politice, să-și creeze puncte de sprijin

pentru a putea sabota și submina dinăuntru lupta poporului pentru libertate și pentru înscăunarea unui regim cu adevărat democratic în țara noastră. Lucrul acesta îl dovedește faptul că ei s'au opus dela început ca Blocul Național Democrat să devină o adevărată concentrare a forțelor democratice, refuzând orice colaborare cu Frontul Plugarilor, Uniunea Patrioților, Partidul Național-Liberal de sub conducerea lui Gheorghe Tătărăscu, Partidul Socialist-Țărănesc și Madosz-ul.

Partidul comunist, consecvent liniei sale politice de a uni toate forțele patriotice și democratice într'un singur front de luptă, și-a rezervat dela început dreptul de a continua colaborarea cu toate organizațiile democratice și patriotice în vederea sdrobirii dușmanului comun.

Cu toată linia sa justă, Comitetul nostru Central a avut mari slăbiciuni în această perioadă.

Astfel, el a întârziat să înarmeze partidul politicește. Acest lucru a făcut posibilă nașterea a numeroase confuzii politice în rândul organizațiilor de partid și în rândurile patrioților, și a îngreuiat unitatea de acțiune a partidului nostru pentru mobilizarea masselor în cadrul unei linii politice precise. Conducerea din acea vreme nu a pus sarcini concrete și nu a îndrumat practic pe membrii partidului în lupta pentru mobilizarea masselor largi la acțiuni de sabotaj, de partizani, acțiuni care au lipsit aproape în întregime la noi. Partidul nu a reușit să mobilizeze clasa muncitoare și pe toți patrioții într'o luptă hotărîtă, cu forme variate, împotriva cotropitorilor și slugilor lor din țară. Din cauza sabotării luptei de eliberare din partea reacționarilor grupați în jurul lui Maniu și Brătianu, cum și din cauza acestor slăbiciuni, crearea frontului patriotic a reușit târziu și incomplect, și numai în urma și sub influența înaintării victorioase a Armatei Roșii.

Regimul fascist antonescian și sprijinitorii săi, dându-și seama de rolul politic pe care trebuia să-l joace partidul în lupta împotriva regimului fascist, au încercat și au reușit să strecoare în rândurile noastre câteva elemente provocatoare și dușmănoase,

care au dat lovituri dureroase organizațiilor noastre, distrugând o serie de cadre ale partidului și împiedicând desvoltarea sănătoasă a muncii. Indepărtarea acestora dela conducerea partidului a dat un nou elan, un mare avânt muncii partidului și luptei sale în fruntea poporului român.

Impreună cu Germania hitleristă, regimul dictaturii lui Antonescu primește lovituri din ce în ce mai nimicitoare din partea Armatei Roșii. Sute de mii de Români cad victime ale intereselor lui Hitler și clicii lui Antonescu la Odesa, Sevastopol, Cotul Donului, Stalingrad. Jaful nemțesc, distrugerile provocate de bombardamente măresc la maximum suferințele poporului și sentimentul de indignare și de ură împotriva Nemților și regimului antonescian.

*
* *

Acțiunea militară în vederea loviturii de stat dela 23 August 1944 fusese pregătită de către o comisie în care, pe lângă un grup de ofițeri generali și superiori, partidul nostru a fost singurul partid care a participat prin delegații săi.

In vederea acțiunii politice, propunerea partidului nostru de a coaliza toate partidele și grupările democratice, sau care atunci se pretindeau a fi democratice, nu a putut fi realizată decât în cadrul Blocului Național Democrat, format, în afară de partidul nostru, din partidul social-democrat, partidul național-țărănesc și partidul național-liberal, datorită refuzului categoric al lui Maniu și Brătianu de a accepta participarea celorlalte partide sau grupări democratice.

Refuzul acesta, care caracterizează net sabotajul celor doi oameni politici în realizarea acțiunii de scoatere a României din războiul dus alături de Nemți împotriva Națiunilor Unite în frunte cu Uniunea Sovietică, a fost repetat prin manevra întreprinsă de Maniu și Brătianu în chiar ziua de 23 August, de a se sustrage

dela formarea unui guvern politic, așa cum conveniseră în cadrul Blocului Național Democrat.

Efortul partidului nostru de a pune la temelia actului dela 23 August 1944 un cadru guvernamental format în întregime din reprezentanți politici chemați să mobilizeze toate forțele națiunii și să grupeze într'un larg front antihitlerist toate energiile organizate ale democrației, a găsit în fața sa frontul de sabotori Maniu-Brătianu, care în mod fraudulos au format guvernul Sănătescu.

In fond ostili actului dela 23 August 1944, care trebuia să ducă România alături de Armata Roșie în marele război de eliberare a omenirii de sub jugul hitleristo-fascist, Maniu, Brătianu și clica reacționară din jurul și de sub influența lor au acceptat acest act, siliți de loviturile tot mai viguroase ale Armatei Roșii și de furia populară crescândă împotriva cotropitorilor nemți și slugilor antonesciene. Ei l-au acceptat pur formal, siliți de nevoia de a-și apăra propria piele și de a nu pierde armătura politică destinată să reprezinte și să restaureze interesele reacțiunii.

In tot cursul războiului dus de Antonescu împotriva Uniunii Sovietice și celorlalte Națiuni Unite, Maniu și Brătianu nu au încetat să-l susțină, să-l încurajeze.

Iată extrase după memoriile adresate lui Antonescu de acești doi sabotori și reprezentanți ai reacțiunii :

1. Memoriul din 18 Iulie 1941 semnat de Iuliu Maniu : „Recunoștința țării pentru generalii, ofițerii și soldații români și pentru D-voastră, Domnule general, comandantul de căpetenie, va fi eternă".

2. Memoriul din 8 Noembrie 1941 semnat de Iuliu Maniu : „Partidul Național-Țărănesc, împreună cu întreaga opinie publică, aprobă acțiunea militară întreprinsă... și aclamă cu însuflețire rezultatele obținute în această privință"... „Aprobă tendința de românizare legală a vieții sociale și economice".

3. Memoriul din 30 Ianuarie 1943 semnat de Iuliu Maniu și Dinu Brătianu (după dezastrul dela Stalingrad) :

„Astăzi privim cu mâhnire, cum desigur priviţi şi Dvs., rămăşiţele mândrei noastre oştiri, în cea mai mare parte distrusă pe câmpiile depărtate dintre Don şi Volga, unde s'a găsit expusă atacului unor forţe sdrobitoare în oameni şi mijloace de luptă, faţă de care vitejia ei neasemuită a fost zadarnică".

Aceasta a fost linia directoare a partidelor „istorice" în timpul războiului. Fondul ei reacţionar şi profund dăunător intereselor poporului nostru nu a suferit nicio modificare.

In astfel de condiţii, sarcina mobilizării masselor pentru izgonirea Nemţilor din ţară, pentru sfărâmarea regimului antonescian şi susţinerea armatei noastre, pentru ducerea războiului împotriva Germaniei hitleriste şi alăturării consecvente şi sincere a României de Naţiunile Unite, a apăsat exclusiv asupra partidului nostru, a P.S.D., cât şi a Frontului Plugarilor, Uniunii Patrioţilor şi sindicatelor, aceste din urmă partide şi grupări politice şi profesionale neacceptate de Maniu şi Brătianu în Blocul Naţional Democrat, dar cu care partidul nostru încheiase un acord separat de colaborare.

In aceeaşi măsură sarcina încheierii armistiţiului cu Naţiunile Unite a revenit efectiv acestor forţe politice, participarea delegaţilor partidelor „istorice" la semnarea armistiţiului producându-se după o îndelungată rezistenţă a acestora, deci pur formal, lucru clar dovedit prin sabotajul persistent în executarea armistiţiului, practicat de reprezentanţii partidelor „istorice" din guvernele care au stat în fruntea ţării dela 23 August 1944 la 6 Martie 1945.

In aceste împrejurări dăunătoare poziţiei României alături de Naţiunile Unite şi extrem de periculoase pentru interesele masselor populare în frunte cu clasa muncitoare, împrejurări care nu îngăduiau nici democratizarea ţării, nici eliberarea ţărănimii de sub jugul moşieresc, nici organizarea efortului nostru de război, problema luptei pentru instaurarea unui guvern politic, expresie a concentrării tuturor forţelor democratice, deveni problema centrală.

Acţiunea întreprinsă de principalele forţe democratice în acest sens a avut ca urmare schimbarea guvernului de militari şi tehnicieni, instaurat la 23 August 1944, şi înlocuirea lui cu un guvern cu bază politică democratică lărgită, deşi încă incompletă.

Acţiunea aceasta înseamnă totuşi un pas important înainte pe calea lărgirii democratice a bazei de guvernare.

Ea a fost continuată stăruitor după înjghebarea Frontului Naţional Democrat de către Partidul Comunist, Partidul Social-Democrat, Frontul Plugarilor, Uniunea Patrioţilor şi sindicatele muncitoreşti. La crearea Frontului Naţional Democrat, partidul nostru a jucat un rol hotărîtor în întreaga perioadă dela 23 August 1944 încoace.

Sprijinul de massă al Frontului Naţional Democrat a fost în mod decisiv lărgit când, pe baza platformei Frontului Naţional Democrat, partidul nostru a trecut în primele rânduri ale luptei pentru înfăptuirea reformei agrare, făurind în această luptă aprigă împotriva moşierimii — sprijinită de Maniu şi Brătianu — condiţiile alianţei dintre muncitori şi ţărani. Frontul Naţional Democrat astfel alcătuit zădărnici cu succes încercarea lui Maniu şi Brătianu de a instaura un guvern de tehnicieni, asigurând în guvernul Rădescu, care fu alcătuit la 6 Decembrie 1944, o participare îmbunătăţită a reprezentanţilor partidelor unite în Frontul Naţional Democrat.

Pasul hotărîtor pe această cale a fost făcut abia la 6 Martie 1945, când deveni mai mult decât clar că partidele „istorice", sprijinite de reacţiunea internă şi de o conjunctură de moment favorizată de cercuri reacţionare din străinătate, tindeau, prin intermediul guvernului Rădescu, să ajungă la restaurarea dictaturii burghezo-moşiereşti.

Intre timp Frontului Naţional Democrat i s'a alăturat puternica grupare naţional-ţărănistă formată din partea progresistă a partidului, sub conducerea d-lui Anton Alexandrescu, iar mai târziu şi în plină acţiune de mobilizare a masselor pentru răstur-

narea guvernului Rădescu, F.N.D. își asigură colaborarea lui Gh. Tătărăscu, președintele unei grupări a partidului național-liberal.

Această concentrare de forțe mobilizatoare de masse, cuprinzând toate categoriile sociale, aruncă peste bord guvernul Rădescu, la 6 Martie 1945.

In întreg intervalul dela 23 August 1944 încoace, partidul nostru a trebuit nu numai să stea în primele rânduri ale luptei pentru realizarea diferitelor obiective, dar și să ducă această luptă în condiții de plină reorganizare a cadrelor sale, grav atinse numeric de teroarea perioadei de ilegalitate, să crească repede cadre noi și să se transforme într'un partid puternic.

Sarcinile acestea, ca și sarcinile politice generale ale partidului, au fost rezolvate, cu toate lipsurile inevitabile trecerii dela ilegalitate la legalitate.

6 Martie reprezintă linia de despărțire dintre două perioade. De o parte, perioada creșterii rapide a partidului nostru ieșit din ilegalitate, a creșterii influenței acestuia asupra masselor, perioada desvoltării și a concentrării forțelor democratice împotriva partidelor „istorice" reacționare și acțiunii lor pentru restaurarea dictaturii ; de altă parte, perioada guvernării forțelor democratice, a consolidării regimului democrat și a reconstrucției țării.

Instaurarea la 6 Martie 1945 a actualului guvern de concentrare democratică înseamnă, pentru lupta partidului nostru și a forțelor democratice participante la guvern, începutul unor realizări al căror proces de desăvârșire este în curs.

Relațiile României cu Uniunea Sovietică, relații atât de grav compromise prin politica de dușmănie față de U.R.S.S. practicată de Maniu și Brătianu în perioada dominației lor în guvern, cât și prin sabotarea executării armistițiului, au căpătat înfățișarea unor relații de susținută prietenie, îmbrățișată de massele largi populare cu cea mai mare căldură. *Este prietenia sinceră, loială și permanentă pe care partidul nostru a avut-o întotdeauna înscrisă pe steagul său.*

Această politică de prietenie a înscris printre primele realizări ale guvernului readucerea Nordului Ardealului, contestat României datorită politicii șovine de crimă, jaf și teroare, dusă de Maniu împotriva populației maghiare conlocuitoare.

O a doua realizare imediată a acestei politici o constitue cotitura hotărîtă din partea guvernului Groza în executarea armistițiului.

Naționalitățile conlocuitoare din România se găsesc pentru prima dată în istoria politică a țării în fața unui guvern care proclamă deschis absoluta lor egalitate în drepturi și îndatoriri.

Reforma agrară, legiferată în primele zile ale guvernării, sfărâmă puterea economică și politică a moșierimii, eliberând țărănimea României. Partidul nostru, adept al unei înfăptuiri hotărîte și imediate a reformei agrare, rămâne fruntaș și în acțiunea de mobilizare a clasei muncitoare în vederea ajutorării țărănimii muncitoare pentru asigurarea însămânțărilor și pentru consolidarea cuceririi pământului.

Aceste măsuri ale guvernului au îngăduit mărirea considerabilă a efortului de război, asigurând armatei noastre de operațiuni nu numai mijloace materiale superioare, dar dându-i și garanția unei susțineri ferme și unitare din partea poporului și a guvernului.

Inceputul de democratizare a armatei, stăruitor sabotată de reacționarii din guvernele de până la 6 Martie 1945, a dat un puternic impuls nu numai pentru susținerea loviturii finale împotriva hitlerismului, dar și pentru legarea ei temeinică de năzuințele poporului și ale guvernului.

Dacă epurația începută de guvern în aparatul de stat, dar neterminată, a fost în măsură să îmbunătățească în parte calitatea acestui aparat, îndeosebi în domeniul administrației, apoi judecarea și condamnarea unei prime părți a criminalilor de război a dat poporului satisfacția dreptății, refuzată până atunci de partidele „istorice".

Măsuri cu caracter economic au venit să complecteze opera de guvernare, repunând în funcţiune numeroase întreprinderi, îmbunătăţind în parte situaţia materială a lumii muncitoare, punând anumite stavile în calea tendinţelor de inflaţie susţinute de reacţiune.

Prin eforturi supraomeneşti, transporturile noastre de cale ferată au fost puse în situaţia nu numai de a asigura real nevoile frontului, ci şi de a crea condiţii care să ducă la o normalizare a circulaţiei feroviare.

In sfârşit, administraţia ţării, compromisă timp de şapte luni de sabotajul şi agitaţia provocate de partidele „istorice", a fost readusă la condiţii de normalizare pe întreg cuprinsul ţării.

Fireşte, acţiunea guvernului şi realizarea programului de guvernare nu s'au desfăşurat fără numeroase greutăţi şi piedici, provocate în parte de desorganizarea rezultată din stările de război, în parte de insuficienta pregătire a cadrelor noi şi în mare parte de sabotajul continuat cu persistenţă de Maniu şi Brătianu îndeosebi în domeniul financiar, unde Brătianu deţine încă influenţă, având concursul a numeroşi complici.

O importantă sarcină a guvernului o constituia problema schimburilor cu străinătatea, fireşte în condiţii care să asigure satisfacerea trebuinţelor masselor populare şi reconstrucţia ţării.

Sarcina aceasta a putut fi rezolvată până astăzi în parte, datorită concursului nelimitat din partea Uniunii Sovietice, cât şi înţelegerii celorlalte ţări vecine şi prietene.

Astfel, la scurt timp după încheierea războiului antihitlerist prin victoria obţinută la 9 Mai asupra duşmanului comun, guvernul a reuşit să încheie cu Uniunea Sovietică cunoscutele acorduri comerciale, care asigură ţării noastre nu numai materii prime indispensabile, ca bumbacul, dar înseamnă, prin societăţile sovieto-române, un preţios sprijin în desvoltarea economică a României, avându-se în vedere interesele marilor masse populare şi întărirea poziţiilor economiei noastre naţionale.

Schimburi comerciale utile economiei noastre au fost asigurate cu guvernele prietene din Polonia, Cehoslovacia, Bulgaria și Ungaria. Față de aceste două țări din urmă, vecine imediat ale României, politica națională justă a guvernului nostru a creat condiții pentru lichidarea definitivă a oricăror diferende teritoriale sau de altă natură, consolidând prin aceasta nu numai integritatea statului nostru, dar dându-i, într'un complex de prietenii folositoare, perspectiva unei pașnice și rodnice desvoltări.

Un act de extremă importanță politică l-a constituit pentru țara și guvernul nostru restabilirea relațiilor noastre diplomatice cu Uniunea Sovietică, act urmat recent de dovezi de cea mai largă și generoasă înțelegere. Uniunea Sovietică nu numai că ne-a sprijinit, acordându-ne ajutoare substanțiale pentru combaterea spectrului foametei provocat de secetă, nu numai că a redus considerabil sarcinile armistițiului, nu numai că ne-a restituit numeroase mijloace de transport și de apărare, dar a susținut consecvent interesele noastre afirmând alături de noi și în numele nostru independența și suveranitatea noastră ca popor și ca stat.

In istoria politică a țării noastre niciun guvern nu a putut înscrie asemenea realizări.

Războiul odată lichidat, guvernul și-a concentrat forțele în interior asupra problemei centrale a refacerii țării.

Partidul nostru a trecut în primele rânduri ale realizării acestei lozinci. Conferințele regionale de partid au avut ca scop să înarmeze cadrele noastre, și prin ele massele, pentru atacarea hotărîtă și îndeplinirea acestei sarcini.

Dar cât de neclintită a fost și este hotărîrea noastră și a tuturor celorlalte partide grupate în guvern de a realiza obiectivele fixate, pe atât de disperată caută reacțiunea să mobilizeze forțele ei pentru zădărnicirea acțiunii guvernului.

Cu puțin înainte de prima aniversare a lui 23 August, reacțiunea, reprezentată prin partidele „istorice", în frunte cu Maniu și Brătianu, legându-și speranța de Conferința dela Londra, spri-

jinită de rege în ţară şi de unele cercuri reacţionare din străinătate, a încercat printr'o manevră brutală să răstoarne guvernul.

Hotărîrea neclintită şi perfect unitară a întregului guvern, sprijinit de massele populare dela oraşe şi dela sate în frunte cu clasa muncitoare, hotărîre care a consolidat poziţia guvernului atât în ţară cât şi în străinătate, poziţia fermă a Uniunii Sovietice la Conferinţa dela Londra, au zădărnicit planurile reacţiunii.

Lupta unită a poporului, strâns legat de guvernul său, va îngropa pentru totdeauna aceste planuri.

*

* *

După cum în intervalul dela 23 August 1944 şi până astăzi partidul nostru a înregistrat numeroase succese şi a făcut un pas serios înainte, tot astfel el a avut de înregistrat şi multe lipsuri şi slăbiciuni.

O lipsă mare a partidului nostru constă în aceea că influenţa sa politică întrece cu mult creşterea sa organizatorică. In acelaş timp creşterea ideologică şi politică a cadrelor noastre nu ţine pas cu creşterea partidului. Multă vreme partidul nostru a avut de suferit de pe urma sectarismului care a dominat politica noastră de atragere a noi membri de partid. Astăzi multe organe de jos au trecut în extrema cealaltă, slăbind vigilenţa de clasă, care trebue să garanteze partidului creşterea rândurilor sale cu elemente cinstite, devotate şi nepătate în trecutul lor.

Munca organizatorică lasă şi ea mult de dorit, şi aceasta pe scara tuturor organelor. Incă nu toţi activiştii noştri au înţeles că munca organizatorică decide soarta liniei politice.

Lipsa unui control permanent asupra executării hotărîrilor formează încă, în multe organe de partid, o caracteristică curentă.

O altă caracteristică o formează graba, pripeala cu care hotărîrile se iau în ultima clipă, fără o analiză serioasă a tuturor elementelor care determină o hotărîre. De aici numeroase greşeli,

având ca rezultat acțiuni deslânate și nesiguranță în justețea hotărîrilor. Pripeala este o permanentă sursă de abateri de stânga. Graba aceasta are la bază o desconsiderare a chestiunilor de amănunt, atât de importante pentru o justă îndrumare a muncii de partid.

Lipsa de considerare pentru chestiuni mărunte duce ușor la izolarea partidului de preocupările zilnice ale massei și de frământările ei, îl face sau să se târască în coada massei, sau să se depărteze de ea, luând-o înainte.

Desconsiderarea chestiunilor mărunte împiedică întocmirea metodică a unui plan just de muncă.

Nu toți activiștii noștri au înțeles că linia politică este dată pentru a fi înfăptuită și că înfăptuirea liniei politice nu este posibilă fără munca de massă, fără mobilizarea massei, fără contact viu și permanent cu massa.

Metoda de comandă nu poate înlocui niciodată metoda de convingere, și nu este deajuns să ocupi funcții ca să deții influența politică. Mulți activiști de ai noștri au săvârșit grave abateri de stânga, lăsându-se împinși la acțiuni provocatoare, ca ocuparea de întreprinderi și sechestrarea patronilor. Abateri asemănătoare au fost săvârșite și în executarea reformei agrare, prin depășirea fără temei legal a limitelor fixate de lege, dăunând prin aceasta enorm unei opere de importanță națională. Anarhismul local, care se manifestă încă în unele părți, nu este combătut cu energie de tovarășii noștri, după cum disciplina din unele întreprinderi nu a fost încă întărită prin lupta de zi cu zi a comuniștilor.

Solidarității sindicale și responsabilității legate de rolul sindicatelor în marea operă de refacere a economiei noastre naționale i-a luat locul în unele întreprinderi anarho-sindicalismul, paralizator al producției.

In politica națională nu toți tovarășii noștri s'au orientat just. Abateri național-șovine de o parte și de alta au întârziat în multe părți din Nordul Ardealului procesul de sudură a forțelor democratice româno-maghiare, favorizând prin aceasta reacțiunea

solidară din ambele părţi. Membrii de partid trimişi la muncă în organizaţii de massă maghiare se lasă de multe ori în aşa măsură influenţaţi de curentul şovin, încât se consideră mai degrabă reprezentanţi ai organizaţiei de massă în partid, în loc să se considere activişti de partid în organizaţia de massă, pe care s'o îndrumeze hotărît împotriva reacţiunii maghiare.

Tendinţele autonomiste întreţinute în Ardeal de către reacţiunea maghiară sau română au influenţat adeseori munca tovarăşilor noştri în sensul târîrii lor pe panta şovinismului.

In acţiunea de susţinere a guvernului Groza, mulţi activişti au uitat adeseori că nu toate actele lor de iniţiativă sunt în stare să consolideze autoritatea guvernului.

Simţul critic şi autocritic este încă slab desvoltat la foarte mulţi din tovarăşii noştri, lipsindu-i de cea mai bună armă pentru combaterea atât a greşelilor lor proprii, cât şi a greşelilor altora.

Inlăturarea lipsurilor şi slăbiciunilor partidului trebue să fie opera întregului partid, ca şi a fiecărui membru al partidului. Invăţând din greşelile şi slăbiciunile sale, partidul va putea trece cu succes toate piedicile care-i stau în cale, îndeplinindu-şi rolul de îndrumător şi organizator al clasei muncitoare.

2. BATALIA ECONOMICA

Ieşită, prin actul dela 23 August, din alianţa nefastă cu Germania hitleristă, din războiul criminal în care fusese împinsă de clica lui Antonescu, România se afla într'o situaţie economică dezastruoasă.

Cu producţia industrială desorganizată, cu transporturile îngreuiate considerabil de gravele distrugeri suferite de pe urma războiului şi a bombardamentelor, cu o agricultură care folosea în cea mai mare parte mijloace rudimentare de muncă, cu institutele de credit deţinute şi comandate de o clică reacţionară, redresarea economiei româneşti era deosebit de grea. La aceasta s'a mai adăugat sabotajul permanent al reacţiunii, care a căutat

timp de 6 luni şi jumătate să adâncească haosul, anarhia şi desorganizarea în economia românească, pentru a submina aplicarea Convenţiei de armistiţiu, pentru a împiedica instaurarea unui regim cu adevărat democratic în România.

Guvernul de concentrare democratică Petru Groza a moştenit la 6 Martie această situaţie. Din primul moment s'a văzut clar că reacţiunea, care pierduse o bătălie pe teren politic, îşi va concentra toate forţele şi va folosi toate resursele pentru a înfrânge guvernul pe plan economic.

Specula cea mai deşănţată, sabotajul criminal, dosirea mărfurilor, evaziunea fiscală, toate aceste mijloace au fost folosite pentru a săpa tânăra democraţie din ţara noastră.

Bătălia pe tărâm economic împotriva speculanţilor şi sabotorilor va fi cea mai grea bătălie, va fi piatra de încercare a acţiunii partidului nostru, a F. N. D.-ului şi a guvernului Petru Groza. Partidul Comunist Român va da tot sprijinul său guvernului în această luptă şi va mobiliza toate forţele sale în vederea acestui scop.

Astăzi punctul de concentrare al reacţiunii îl constitue alegerile.

Reacţionarii nădăjduesc că prin manevre murdare, prin săparea unităţii Frontului Unic Muncitoresc dinlăuntrul lui, intrigând în afara ţării, informând greşit, tendenţios guvernele englez şi american, vor putea ca la viitoarele alegeri, prin metodele de corupţie, înşelătorie şi teroare din trecut, să obţină un număr mai mare de voturi decât forţa lor electorală, care este astăzi foarte mică. Deaceea partidul nostru trebue să dea o atenţie deosebită pregătirii acestor alegeri şi îndeosebi să lucreze pentru o cât mai strânsă legătură cu massele muncitoreşti, ţărăneşti şi intelectuale. Deasemenea să întărească colaborarea cu celelalte partide şi organizaţii democratice din F. N. D. şi cu partidul liberal (Tătărăscu).

Alegerile care vor avea loc vor însemna o mare bătălie între forţele democratice şi reacţiune, şi în această bătălie reacţiunea

va trebui sdrobită. Pentru aceasta nu este suficient elanul de muncă şi entuziasmul la luptă, ci este nevoie de o tactică adaptată condiţiilor speciale în care se află ţara noastră.

Incheierea tratatului de pace între România şi Naţiunile Unite a fost împiedicată până acum de intrigile clicii reacţionare. Voinţa poporului român de a susţine guvernul Groza, voinţă manifestată în mod clar şi ferm la alegeri, va contribui în mod esenţial la prăbuşirea minciunilor reacţionare şi la recunoaşterea guvernului nostru.

a) STAREA DEZASTRUOASĂ A ECONOMIEI NAŢIONALE

Trecem acum la analiza situaţiei economice actuale din ţara noastră, pentru ca din studierea acestui însemnat sector de activitate socială să stabilim sarcinile care stau în faţa poporului nostru şi a partidului comunist pe acest tărâm.

Poporul român a moştenit de pe urma regimului fascist al lui Antonescu o situaţie economică dezastruoasă.

Alăturarea României de partea Germaniei hitleriste a avut ca rezultat imediat transformarea ţării noastre într'o adevărată colonie germană, dând imperialiştilor hitlerişti posibilităţi nelimitate de a jefui avuţiile sale şi a-i secătui rezervele.

Pagubele cauzate economiei româneşti de pe urma subjugării ţării noastre de către Germania hitleristă se ridică la cifra astronomică de 10.000 miliarde de lei la valoarea lor actuală, adică bugetul ţării pe mai bine de 12 ani.

Vina şi răspunderea acestui jaf nu le poartă numai Antonescu şi regimul lui, ci şi Brătianu şi Maniu, împreună cu oamenii lor Ei au aprobat, ei au susţinut, ei au câştigat din acest jaf. Ei sunt complicii şi părtaşii lui Antonescu şi ai Nemţilor.

Unul din principalele instrumente cu ajutorul cărora s'a făcut jaful nemţesc a fost Banca Naţională, care prin oamenii lui Brătianu şi Maniu a stat 'n întregime la dispoziţia Nemţilor. Toate acordurile, atât în ce priveşte cantitatea de bunuri, cât şi în ce

priveşte condiţiile de plată, au avut adeziunea necondiţionată a conducerii de atunci a B. N. R., conducere formată în marea ei majoritate din oameni de casă ai conducătorilor partidelor „istorice".

Din numeroasele dovezi existente, să cităm declaraţiile lui Dinu Brătianu despre convenţia tâlhărească încheiată cu Germania la 4 Decembrie 1940, declaraţii făcute două luni şi jumătate mai târziu în calitate de preşedinte al consiliului de administraţie al Băncii Româneşti.

„Această convenţie nu poate fi decât binevenită" — spune Dinu Brătianu; şi continuă: „raporturile noastre (ale Băncii Româneşti) cu instituţiile bancare din Germania şi Italia au luat o desvoltare considerabilă". Ştiind ce-a însemnat pentru poporul nostru convenţia cu Germania, ştiind cum a fost jefuită ţara pe temeiul acestei convenţii, „desvoltarea considerabilă" a raporturilor băncii lui Dinu Brătianu cu băncile nemţeşti a însemnat o sprijinire considerabilă a „afacerilor" germane, a însemnat o participare considerabilă la aceste „afaceri".

Iar mai târziu, când Antonescu ne-a dus ţara în războiul criminal antisovietic, acelaş Brătianu sublinia în adunarea generală dela 20 Februarie 1943 a Băncii Româneşti solidarizarea politicii băncii cu politica generală a statului antonescian, arătând că „importanţa efortului nostru, care depăşeşte capitalul băncii pe exerciţiul trecut, dovedeşte îndeajuns solicitudinea noastră în această direcţie".

Dar nici clica din jurul lui Maniu nu s'a lăsat mai prejos în colaborarea cu Nemţii. Vom lua din lunga listă a colaboraţioniştilor manişti numai câteva nume: în afară de specialiştii puşi la dispoziţia lui Antonescu de către Maniu, cum a fost D. Gerota, secretar general la Ministerul Justiţiei pe vremea legionarilor, ing. Mihăescu, preşedinte al consiliului de administraţie al C.A.M., şi colonel Stoica, secretar general la Ministerul Inzestrării, o altă parte din corifeii ţărănişti au ţinut să participe personal la „colaborarea" cu Nemţii. Astfel,

Ghiţă Pop, secretar general al partidului naţional-ţărănesc, era preşedinte al consiliului de administraţie al societăţii „Wallenborg" şi reprezentant în România al intereselor imperialiştilor germani dela uzinele „Bayerische Motorenwerke München" (B. M. W.), „Hansa Lloyd", „Goliath Werke" din Bremen, „Loewe" din Berlin, dela uzina de cauciucuri „Metzeler" etc.

Ion Hudiţă, alt secretar general al partidului naţional-ţărănesc, în calitate de preşedinte al consiliului de administraţie al „Garajelor Mihăescu", s'a pus direct în slujba armatei germane, lucrând pentru Nemţi cu beneficii considerabile. In afară de aceasta, el era agentul comercial al firmelor nemţeşti „Auto-Union", „Büssing-N.A.G.", „D.K.W." (motociclete), „Brennabor" (biciclete) etc.

Aceşti doi colaboraţionişti lacomi de câştiguri au mai fost părtaşi, împreună cu vărul lui Mihai Antonescu, Ervin Antonescu, la societatea de export de produse agricole româneşti în Germania „Dunărea Română". „Dunărea Română" făcea parte din acele numeroase întreprinderi al căror unic scop a fost de a scoate produsul trudei muncitorilor şi ţăranilor noştri din ţară şi de a-i ghiftui pe Nemţi.

Exemplele spicuite din noianul de fapte şi datele care ne stau la îndemână ilustrează în primul rând cârdăşia conducătorilor manişti ai partidului naţional-ţărănesc şi a celor brătienişti ai partidului naţional-liberal cu clica lui Antonescu, precum şi colaborarea lor directă şi nemijlocită la jaful nemţesc.

Dar moştenirea grea primită nu se rezuma numai la jefuirea şi secătuirea economiei noastre. Să trecem acum la cercetarea sumară a distrugerilor şi pagubelor provocate de războiul dus de Antonescu alături de Nemţi împotriva Uniunii Sovietice şi celorlalte Naţiuni Unite.

Aceste distrugeri, care nici până astăzi nu au putut fi evaluate în întregime, pot fi grupate în trei categorii :

a) Distrugerile provocate de bombardamentele aviaţiei aliate.

b) Cele din Nordul Moldovei şi Nordul Ardealului, unde s'au dat luptele cele mai grele de pe teritoriul României.

c) Cele provocate de armata germană în retragere.

Cele mai mari pagube de pe urma războiului le-au suferit căile ferate şi industria petroliferă. Au fost distruse 1.900 km. de linii de cale ferată, 3.000 km. de linii curente şi de garaj, 42 de linii şi triaje cu o lungime de 2.800 de km. Triajele din Bucureşti, Ploieşti şi Braşov au fost complect scoase din funcţiune. Clădiri C.F.R., gări, localuri de administraţie au fost distruse pe o suprafaţă de 540.000 m. p. Din totalul de 3.260 de maşini-unelte în funcţiune înainte de începerea bombardamentelor, rămăseseră în funcţiune la 5 Noembrie 1944 doar 300. La aceeaşi dată mai erau în funcţiune numai 50% din parcul total de locomotive şi 68% din cel de vagoane. Capacitatea de transport a căilor ferate la 23 August 1944 se redusese la 30% faţă de cea din anul 1943.

Industria petroliferă, în urma distrugerilor provocate de bombardamente, şi-a redus capacitatea de prelucrare a rafinăriilor cu 85% la distilare şi cu 82% la cracking. Capacitatea de înmagazinare a fost redusă cu 61%, ca rezultat al distrugerii rezervoarelor. Valoarea pagubelor suferite de industria petroliferă se ridică la 70 de miliarde de lei. Aceste distrugeri, combinate cu exploatarea sălbatică şi neraţională a resurselor de petrol ale ţării, cu neglijarea menţinerii nivelului de producţie prin noi exploatări de terenuri, au făcut ca în 1944 producţia de petrol să scadă la 3.505.000 de tone, faţă de 5.273.000 de tone în 1943, deci o scădere de o treime.

De pe urma războiului, numai în judeţele Iaşi, Baia şi Roman, o evaluare aproximativă şi parţială arată că au fost distruse peste 17.000 de locuinţe săteşti, a fost nimicită o mare parte a inventarului agricol şi a stocului de vite de tracţiune

şi tăiere şi a fost distrusă o bună parte din numărul spitalelor, şcolilor şi altor clădiri publice.

Pagube enorme au suferit deasemenea şi instalaţiile industriale, care, chiar dacă nu au fost distruse în întregime, s'au degradat prin „dispersarea" lor în alte regiuni ale ţării.

In retragerea lor, Nemţii, ca în toate ţările unde au dus războiul lor tâlhăresc, au aruncat în aer instalaţii, au distrus linii de comunicaţii, telegrafice şi telefonice, centrale telegrafo-telefonice etc. Ei au distrus 14.000 de stâlpi de telegraf şi telefon, 12.000 km. de fire aeriene, 9.000 de aparate de telegraf şi telefon, 315 staţii de centralizatori etc.

Iată o altă parte din moştenirea grea primită de pe urma distrugerilor provocate de războiul purtat alături de Germania hitleristă, precum şi de pe urma sălbăticiei nemţeşti.

Prin răsturnarea regimului fascist antonescian, la 23 August 1944, şi încheierea Convenţiei de armistiţiu, s'a deschis poporului român posibilitatea de a porni imediat la refacerea economică a ţării. Dar guvernările cu preponderenţă reacţionară care au urmat până la 6 Martie 1945 nu numai că nu au folosit posibilităţile largi deschise prin actul dela 23 August, ci, dimpotrivă, au împiedicat şi sabotat în mod conştient această operă, adăugând la greutăţile moştenite altele noi.

In sectorul industrial nu s'a luat de către guvernele cu majoritate reacţionară nicio măsură pentru ridicarea producţiei. Elementele fasciste şi reacţionare din departamentele economice şi din întreprinderi nu au fost epurate, ci, dimpotrivă, instalate şi menţinute în posturi de conducere, astfel că au putut să-şi exercite nestânjenit acţiunea lor de sabotaj prin nepunerea în funcţiune a instalaţiilor existente, dosirea materiilor prime şi a produselor, închiderea fabricilor, refuzul de a primi comenzi, sau întârzierea executării lor, utilizarea personalului calificat înafara procesului de producţie, refuzul de a investi capitalul în producţie, sporirea vertiginoasă a preţurilor etc. etc. Deasemenea aceste guverne nu au luat nicio măsură pen-

tru readucerea şi punerea în funcţiune a instalaţiilor industriale dispersate, ceeace a redus cu mult posibilitatea de ridicare a producţiei industriale. Aceeaşi politică de sabotaj a fost dusă şi în ce priveşte aprovizionarea industriilor cu materii prime.

In domeniul transporturilor nu s'a luat nicio măsură pentru restabilirea căilor de comunicaţie. Nu s'a făcut niciun plan de reconstruire a depourilor şi atelierelor de reparaţii ale C.F.R. Parcul rulant a continuat să fie exploatat într'un mod sălbatic, uzându-se astfel rapid ceeace a mai rămas din locomotive şi vagoane. Dela preluarea conducerii Ministerului Comunicaţiilor de către reprezentantul partidului comunist, când s'a pornit hotărît la acţiunea de refacere a căilor ferate, sabotajul s'a manifestat prin refuzul de a se acorda creditele necesare.

In sectorul agricol, sabotajul moşierilor a început prin împiedicarea strângerii recoltei din toamna anului 1944, ţăranii nefiind lăsaţi să culeagă roadele pământurilor boiereşti muncite de ei şi părăsite de marii proprietari. Acest sabotaj, la care a contribuit atitudinea conducerii reacţionare a Ministerului Agriculturii, s'a înteţit şi mai mult cu prilejul campaniei însămânţărilor de toamnă, care au fost astfel grav primejduite. Sabotajul a culminat cu prilejul însămânţărilor de primăvară, când toate mijloacele au fost puse 'n acţiune pentru a zădărnici marea operă de asigurare a recoltei, necesară nevoilor ţării. Nu s'a întocmit un plan de însămânţări bazat pe realităţi : tractoarele şi maşinile agricole zăceau ascunse sau deteriorate, sămânţa nu era distribuită, iar ministrul Agriculturii, sabotorul Hudiţă, găsea cu cale să suspende din serviciu pe cei mai buni tehnicieni ai săi, pentrucă îşi îngăduiseră să-i atragă atenţia în mod oficial asupra consecinţelor catastrofale pentru ţară pe care le putea avea lipsa voită de activitate a Ministerului Agriculturii.

Intârzierea de două luni provocată de Hudiţă în pregătirea însămânţărilor a contribuit direct la micşorarea producţiei cul-

turilor de primăvară, a căror însămânțare s'a realizat mai târziu decât trebuia.

Pasivitatea voită a reacționarilor din guvernele Sănătescu și Rădescu s'a manifestat cu urmări deosebit de grave și în sectorul comerțului. Sabotorii și speculanții au avut deplină libertate de a stoca și specula mărfurile existente, provocând lipsa lor tot mai accentuată pe piață și urcarea nestăvilită a prețurilor. Din Septembrie 1944 până în Februarie 1945 inclusiv, prețurile de detaliu s'au urcat cu 245%. Urcările de salarii nu au reușit să amelioreze situația muncitorilor și funcționarilor, a căror putere de cumpărare a continuat să scadă fără întrerupere. Reacționarii din aceste guverne au căutat să provoace o cursă de întrecere între salarii și prețuri, deschizând drumul inflației monetare și deci haosului economic. Ei nu au luat măsuri de aprovizionare a populației, aceasta rămânând la discreția absolută a speculanților.

O privire specială trebue să aruncăm și asupra modului în care s'a desfășurat aplicarea Convenției de armistițiu în sectorul economic, sub guvernările Sănătescu-Rădescu, deoarece felul în care a fost aplicată această Convenție a contribuit deasemenea la agravarea dificultăților economice în care ne sbatem astăzi.

In acest sector, grija reacționarilor a fost de a arunca obligațiile armistițiului asupra păturilor sărace, și în primul rând asupra țărănimii muncitoare. Țăranii muncitori au fost loviți direct, în modul cel mai greu, prin rechiziții de vite și cereale, rămase neplătite sau plătite cu prețuri derizorii, prin sabotajul și fraudele oamenilor de afaceri ai partidelor „istorice", aceștia alcătuind o nouă categorie de îmbogățiți : îmbogățiții de pe urma aplicării armistițiului. In acest domeniu este suficient să cităm banda Adorian-Hurmuzescu, care a realizat ea singură beneficii de miliarde din „colectarea" în condițiile cunoscute a vitelor dela țărani.

Pentru împlinirea obligațiilor izvorîte din aplicarea ar-

mistițiului nu s'a procedat nici la confiscarea averilor criminalilor de război și a beneficiilor profitorilor de război, nici la așezarea unor impozite asupra păturilor înstărite, astfel ca toate categoriile sociale să contribue în mod proporțional cu veniturile lor. Guvernele cu preponderență reacționară au folosit numai resursele generale ale statului și au recurs la procedeul emiterii de monetă de către B. N. R. Prin acest procedeu s'a mers direct pe linia inflației monetare, cu toate consecințele grave pe care le comportă ea pentru economia țării.

Pe de altă parte, prin introducerea unor elemente incapabile și corupte la conducerea întreprinderilor cu participare de capital inamic, sub controlul și administrarea statului, precum și prin neglijarea totală a operațiunilor de identificare, inventariere și păstrare a bunurilor inamice, averi de zeci de miliarde au fost fraudate și irosite, economia țării resimțindu-se de pe urma acestei situații.

Aceasta este, în linii mari, moștenirea grea preluată în sectorul economic la 6 Martie 1945 de către guvernul de concentrare democratică Petru Groza, acestea sunt condițiile în care guvernul și partidul nostru, ca factor component al lui, au trebuit să purceadă la opera de refacere a țării.

Vom trece acum la expunerea sumară a situației actuale, a dificultăților întâmpinate în domeniul economic în această nouă perioadă, a realizărilor înfăptuite de guvernul Groza și a muncii pline de abnegație a activiștilor noștri de partid.

b) REALIZĂRI ȘI DIFICULTĂȚI IN PERIOADA DELA 6 MARTIE 1945

Sarcinile de bază pe care partidul nostru le-a pus în fața membrilor săi și a poporului întreg, în domeniul economic, au fost următoarele:

1) Ridicarea producției industriale și, în primul rând, încordarea tuturor energiilor țării pentru susținerea frontului antihit-

lerist, iar după sfârşitul războiului, la sarcina de mărire a producţiei s'a adăugat sarcina de trecere a industriilor dela producţia de război la producţia de pace.

2) Organizarea transporturilor pentru a face faţă atât necesităţilor frontului, cât şi nevoilor interne.

3) Desăvârşirea reformei agrare, începută de ţărani din iniţiativa partidului nostru încă de pe vremea guvernării lui Rădescu, precum şi asigurarea producţiei agricole necesare acoperirii nevoilor ţării.

4) Executarea întocmai a obligaţiilor luate prin Convenţia de armistiţiu.

5) Organizarea aprovizionării populaţiei, şi în primul rând a muncitorimii.

6) Asigurarea realizării veniturilor bugetare necesare pentru împlinirea nevoilor statului, precum şi îndrumarea masivă a creditului spre activităţi productive.

SECTORUL INDUSTRIAL

Mărirea producţiei industriale presupune, desigur, în afară de condiţiile subiective, ca hotărîrea şi voinţa de muncă a clasei muncitoare, şi anumite condiţii obiective, ca: existenţa în cantitate suficientă a materiilor prime, a utilajului necesar, a unor capitaluri suficiente şi a mijloacelor de transport corespunzătoare.

In ce priveşte avântul patriotic al clasei muncitoare pentru ridicarea producţiei, avânt iniţiat şi desvoltat de către partidul nostru, fără îndoială că acest element principal a existat şi s'a manifestat în forme impresionante. Nenumărate sunt exemplele de mărire a producţiei, datorite efortului conştient al muncitorilor.

O problemă de o deosebită importanţă, care s'a pus în special industriei metalurgice, a fost trecerea acesteia la producţia de pace. Odată cu terminarea victorioasă a războiului antihitlerist,

întreprinderi din acest sector industrial, afectate aproape în întregime producției de război, s'au văzut mai mult decât oricare altă ramură industrială în fața necesității de a-și adapta utilajul la nevoi noi și de a începe fabricația de noi produse.

In această privință trebue să menționăm că s'a manifestat o concepție eronată asupra modului cum trebuia să se opereze această trecere la producția de pace în industriile de război ale statului. Prin concedierea muncitorilor și încercarea de a-i repartiza la alte industrii metalurgice se pășea de fapt la lichidarea întreprinderilor aparținând Subsecretariatului industriei de stat ceeace nu ar fi corespuns cu politica de folosire a tuturor forțelor constructive în scopul măririi producției.

Această concepție eronată a fost combătută de noi și s'a izbutit ca industriile aparținând acestui Subsecretariat de stat să înceapă a produce materiale necesare căilor ferate și să acopere o parte din nevoile consumului intern. Unele din aceste industrii au fost trecute la C.F.R. (Arsenalul Armatei din Târgoviște, Arsenalul Aeronautic din Mediaș).

Marile întreprinderi metalurgice particulare au primit comenzi importante pentru căile ferate. S'a început deasemenea fabricarea și repararea de tractoare, mașini, unelte agricole, autocamioane, materiale de construcție și de uz casnic. Uzinele „I.A.R." au primit o comandă de 5.000 de tractoare și un credit însemnat pentru a înzestra uzinele cu instalațiile necesare fabricației. Se tratează comenzi noi și se studiază posibilitățile de a fabrica produse noi.

Astfel, operațiunea de adaptare la producția de pace a industriilor de război este în plin mers.

Dar, cu tot avântul patriotic al muncitorilor, cu toată abnegația și spiritul lor de sacrificiu în munca pentru ridicarea producției și adaptarea industriilor la producția de pace, nu putem afirma că producția în ansamblul ei a crescut mult. In industria petroliferă, de pildă, s'a ajuns în prezent la o producție medie de

13.400 de tone pe zi, ceeace ar corespunde la o producţie anuală de 4.800.000 de tone, faţă de 3.530.000 de tone în 1944.

In industria textilă, mulţumită importului masiv de bumbac sovietic, producţia textilă a crescut deasemenea în mare măsură, deşi, din cauza sabotajului unor fabricanţi, nu se foloseşte decât doar o parte a capacităţii productive.

Intr'adevăr, cea mai mare parte din filaturi au întârziat să treacă la producţia cu trei schimburi, şi abia acum, după mai bine de trei luni pierdute, îşi organizează lucrul în trei schimburi.

In celelalte industrii producţia nu a crescut prea mult, ba chiar în unele, cum este în special industria cărbunelui, ea a scăzut simţitor.

Una din cauzele menţinerii producţiei industriale la un nivel scoborît, sau a scăderii producţiei industriale, este sabotajul unora dintre marii industriaşi reacţionari. Astfel în Valea Jiului, cel mai important bazin carbonifer din ţară, producţia a scăzut la 4.000 — 4.500 de tone de cărbuni pe zi, faţă de 7.000—7.500 de tone, cât era în trecut. Aceasta se datoreşte sabotajului direcţiunii societăţii „Petroşani". Sabotajul la societatea „Petroşani" s'a manifestat şi se manifestă sub următoarele forme:

a) Contramandarea de către direcţiunea generală din Bucureşti a tuturor măsurilor luate de către organele conducătoare din Valea Jiului, măsuri menite să amelioreze producţia.

b) Sabotarea aprovizionării minelor cu unelte şi materiale necesare.

c) Desorganizarea exploatării prin punerea anumitor elemente sabotoare în fruntea unor mine.

d) Şi, în fine, lucru care a dus la rezultatele cele mai dezastruoase, crearea unor condiţii de viaţă insuportabile pentru muncitorii din Valea Jiului. A fost sistematic sabotată aprovizionarea cu alimente şi articole de îmbrăcăminte, precum şi amenajarea unor locuinţe mai omeneşti pentru mineri. Condiţiile materiale extrem de grele au făcut ca minerii, flămânzi şi goi, să nu mai poată da un randament normal, iar pe mulţi dintre ei i-au făcut

să părăsească regiunea, căutându-și în altă parte mijloace mai bune de existență.

Această împrejurare a dat naștere la lipsa de brațe de muncă, lipsă care se resimte din ce în ce mai mult.

Desigur că există și cauze obiective care determină o producție industrială scăzută. Aici trebue să ne referim la lipsa de cantități suficiente de materii prime, la lipsa pieselor de schimb, precum și la dificultățile de transport. Prin acordurile economice încheiate la Moscova, guvernul Petru Groza a reușit să soluționeze în mare măsură problema materiilor prime și a transporturilor. Incheierea acestor acorduri între România și Uniunea Sovietică constitue un ajutor considerabil pentru ridicarea economică a țării, pentru evitarea șomajului industrial.

Industria noastră metalurgică a și început să fie în mod substanțial aprovizionată cu materii prime, combustibil, feroaliaje diverse etc. Industria noastră textilă are asigurată, prin importul a 40.000 de tone de bumbac, producția pe un an de zile, lucrând cu întreaga ei capacitate de producție.

Pe baza acelorași acorduri, industria lemnului, celulozei și hârtiei, a ceramicei etc. obțin deasemenea materii indispensabile pentru producția lor.

Tot Uniunea Sovietică ne-a înlesnit încheierea unui acord comercial cu Polonia, prin care obținem 830.000 de tone cărbuni de Silezia, dintre care 430.000 de tone vor trebui să intre în țară până la finele anului.

Cantitatea de cărbuni importată va acoperi complect deficitul producției noastre interne, asigurând activitatea industriilor și a căilor noastre ferate.

Ajutorul imens pe care Uniunea Sovietică ni-l acordă și sub această formă trebue să adâncească și mai mult în conștiința poporului român sentimentul de recunoștință pentru generozitatea cu care marele nostru vecin a înțeles să răspundă la agresiunea României alături de Nemți și la jaful din teritoriile cotropite; dar, în acelaș timp, trebue să desvolte în popor sentimentul de

ruşine pentru faptul că s'a lăsat mânat în acest războj criminal fără să manifeste rezistenţa şi opunerea necesară.

TRANSPORTURILE ŞI COMUNICAŢIILE

A doua mare preocupare a guvernului de concentrare democratică a fost organizarea mijloacelor de locomoţie în vederea asigurării transporturilor militare pentru frontul antihitlerist şi a traficului intern de mărfuri şi călători.

Atenţia a fost îndreptată în primul rând asupra căilor ferate. In scopul refacerii cât mai rapide a reţelei de căi ferate şi repunerii în funcţiune a materialului rulant, s'a pus în aplicare un plan general de lucrări şi s'a alocat un credit special de 97 de miliarde de lei.

Pe această bază, în 6 luni s'au refăcut 60% din ramificaţii, podeţe şi linii ; 85—90% din liniile triajelor Bucureşti, Ploeşti şi Braşov, care erau distruse ; 70% din telecomunicaţii, 45% din gări şi localuri în suprafaţă de 240.000 m.p. ; se construesc linii, ateliere, depouri şi conducte noi. O atenţie deosebită se acordă parcului rulant. Din 2.520 de maşini-unelte avariate şi dispersate au fost repuse în funcţiune aproape 2.000.

In fine, două realizări mari în domeniul C.F.R. sunt : legea de reorganizare a căilor ferate şi noul statut al C.F.R.-ului, care au adus îmbunătăţiri atât instituţiei, cât şi situaţiei personalului.

Noul statut este în prezent luat ca model pentru statutele altor instituţii.

Un mare ajutor a fost acordat Căilor Ferate Române de către Uniunea Sovietică, pe baza acordurilor încheiate la Moscova, prin restituirea fără nicio compensaţie a 115 locomotive, a 15.000 de vagoane şi a unui număr de trenuri speciale (ateliere, băi etc.), precum şi prin închirierea a 6.400 de vagoane de marfă pe timp de doi ani.

Deasemenea şi în transporturile pe apă şi aeriene, sprijinul

pe care ni l-a acordat U.R.S.S. prin aportul în societăţile create ne-a dat posibilitatea să activăm şi aceste sectoare.

Cele 2.000 de camioane, precum şi materia brută pentru fabricarea de cauciucuri în ţară formează un alt ajutor preţios pe care Uniunea Sovietică ni l-a dat în cadrul acordului de colaborare economică. Aceste materiale, dintre care o parte au şi sosit în ţară, vor contribui simţitor la îmbunătăţirea transporturilor pe şosele.

SECTORUL AGRICOL

In domeniul agriculturii, preocuparea centrală a partidului nostru a fost legiferarea şi desăvârşirea reformei agrare, precum şi asigurarea producţiei agricole pentru acoperirea nevoilor ţării. Prin aplicarea legii de reformă agrară s'au expropriat şi dat ţăranilor 28.218 moşii, totalizând peste un milion de hectare, ceeace reprezintă a 9-a parte a suprafeţei arabile a ţării. Moşiile expropriate au fost împărţite la 495.526 de gospodării, reprezentând a 5-a parte din totalul gospodăriilor rurale, cifra de mai sus necuprinzând numărul gospodăriilor împroprietărite din 17 judeţe.

Reforma agrară a mărit elanul de muncă al ţăranilor, care, în condiţii naturale neprielnice şi cu toate greutăţile provocate de război, au reuşit printr'un efort uriaş să acopere 94% din planul de însămânţări. In această muncă ţăranii muncitori au fost ajutaţi de către muncitorii din fabrici, mobilizaţi de partidul nostru. Sute de echipe de muncitori au plecat la ţară, ducând unelte pentru ţărani. Metalurgiştii noştri au plecat să repare gratuit uneltele ţăranilor. Niciodată solidarizarea muncitorilor cu ţăranii muncitori nu s'a manifestat mai puternic ca în iarna şi primăvara anului 1945. Din cifre parţiale rezultă că echipele de muncitori au dăruit ţăranilor 10.200 de maşini şi unelte agricole, combustibil, sămânţă, harnaşamente şi au reparat gratuit peste 2.700 de unelte agricole şi tractoare. In această campanie ţărănimea muncitoare a fost activ sprijinită şi de toate organizaţiile noastre locale de partid şi de tehnicieni democraţi, mobilizaţi dea-

semenea de partidul nostru. Guvernul Groza a sprijinit această luptă eroică a țărănimii muncitoare, asigurând combustibilul, semințele și mijloacele necesare de transport. Armata Sovietică a sprijinit deasemenea în multe locuri muncile agricole, punând la dispoziție mijloace de transport și chiar sămânță. Un punct special din campania de însămânțări a fost mărirea suprafețelor de oleaginoase, sfeclă de zahăr și legume. Aportul partidului nostru a fost deosebit de mare în campania de extindere a suprafețelor cultivate cu legume.

Toate aceste eforturi au fost însă anihilate în mare parte de seceta neobișnuită care a bântuit anul acesta și care a provocat cea mai slabă recoltă, atât de grâu cât și de porumb, de 45 de ani încoace. Această secetă a creat o situație precară și vitelor, din cauza lipsei mari de nutrețuri. Organele noastre locale de partid, în colaborare cu organizațiile Frontului Plugarilor, au mobilizat massele țărănești și pe tehnicieni, organizând o luptă energică pentru combaterea efectelor secetei, prin executarea de frunzare, tocarea paielor, a cocenilor etc.

Pentru a sprijini desăvârșirea reformei agrare și a ridica productivitatea muncii agricole, partidul nostru a susținut acțiunea guvernului de înființare a stațiunilor de mașini agricole și tractoare. Astfel tractoarele, în număr de 6.618, precum și mașinile mari agricole ale Camerelor de Agricultură, împreună cu cele expropriate, au fost grupate în centre și repartizate în așa chip încât să dea un randament cât mai mare.

O altă inițiativă pe care a avut-o partidul nostru este stimularea organizării de cooperative sătești care să servească la desfacerea produselor agricole și aprovizionarea populației rurale, eliminând astfel pe intermediarul speculant. Cooperativele acestea pot aduce mari economii țărănimii la cumpărarea produselor orășenești și câștiguri mari la vânzarea produselor agricole. Astfel, pentru a da un exemplu, țăranii din județul Făgăraș au refuzat să-și vândă vitele individual colectorilor speculanți, care le revindeau statului. Ei au vândut statului aceste vite prin

cooperativa „Plugarul", obţinând o diferenţă de 600.000.000 de lei între preţul scăzut oferit de colectorii speculanţi şi cel obţinut dela stat. Această diferenţă a fost împărţită ţăranilor care au vândut vitele cooperativei.

APLICAREA ARMISTIŢIULUI

Am arătat modul în care reprezentanţii reacţionarilor din guvernele precedente au sabotat aplicarea armistiţiului, precum şi neajunsurile izvorîte din situaţia creată, neajunsuri care au constituit piedicile cele mai importante în stabilirea de relaţii prieteneşti cu Uniunea Sovietică.

Dela venirea guvernului de concentrare democratică Petru Groza, aplicarea loială şi completă a armistiţiului, înlăturarea abuzurilor şi fraudelor săvârşite de sabotorii acestuia şi introducerea unei ordine depline în acest domeniu au format obiectul unei preocupări deosebite din partea sa.

In scopul unei juste repartiţii a obligaţiilor armistiţiului, a fost întocmit proiectul de lege pentru impunerea îmbogăţiţilor în genere.

Guvernul Uniunii Sovietice a înţeles să rămână faţă de noi pe aceeaşi linie de susţinere şi ajutorare mărinimoasă, fără de care refacerea şi ridicarea economică a ţării noastre ar fi mult îngreuiată şi întârziată.

APROVIZIONAREA SALARIAŢILOR

Una din acţiunile care au fost urmărite cu multă stăruinţă a fost înfiinţarea de economate pentru aprovizionarea salariaţilor şi de cooperative de consum.

După datele existente, până la 15 Octombrie 1945 au fost înfiinţate 759 de economate de salariaţi particulari, care aprovizionează 1.589.512 de persoane (salariaţi şi membri ai familiilor lor).

Acestora le-au fost repartizate următoarele cantităţi de

produse: 5.252 de vagoane de cereale, 894.000 kg. de ulei, 748.000 kg. de zahăr, 287.000 kg. de săpun, 1.612.000 m. de pânză și 464.000 de metri de postav, 65.800 de duzini de ciorapi, 360.000 de perechi de bocanci și pantofi etc. etc.

In cifrele de mai sus nu sunt cuprinse datele privitoare la salariații publici și ai căilor ferate, care au economate generale separate.

Aceste cantități reprezintă, desigur, un ajutor substanțial dat salariaților, dar nu se poate încă spune că soluționarea problemei aprovizionării salariaților a fost asigurată prin înființarea de economate.

Greutățile care se ridică în fața desvoltării economatelor sunt în primul rând cele de ordin financiar. Finanțarea economatelor de aprovizionare căzând în sarcina statului — pentru funcționarii publici — și în sarcina întreprinderilor — pentru salariații particulari — se pune în plin problema găsirii mijloacelor necesare. Statul nu poate întrebuința în acest scop decât resursele bugetare, iar întreprinderile particulare adesea nu-și dau osteneală să găsească mijloacele necesare pentru asigurarea producției și finanțarea economatelor. Dacă la aceste condiții obiective se mai adaugă și lipsa de concurs, iar adesea și sabotajul direct al multor patroni, se poate explica dece, din numărul total de 759 de economate înființate până la 15 Octombrie 1945, numai 157 au putut primi credite, în sumă totală de 18,5 miliarde de lei.

Această dependență a finanțării economatelor de patroni și stat mai are însă și marele neajuns că elimină inițiativa și acțiunea directă a salariaților în ce privește aprovizionarea, totul urmând a fi făcut de alții din afară, iar succesul depinzând exclusiv de concursul și solicitudinea statului și patronului.

Deaceea economatele nu trebue să constitue singura cale pentru rezolvarea problemei aprovizionării. Acțiunea guvernului în acest domeniu trebue să fie însoțită și de o acțiune proprie a salariaților, și aceasta în direcția înființării de cooperative de consum.

Partidul nostru a dat un impuls puternic mișcării cooperatiste, prin mobilizarea activiștilor de partid pentru munca de înființare a cooperativelor de aprovizionare la orașe și la sate.

Această acțiune nu este însă suficientă. Ea trebue adâncită în modul cel mai hotărît, toți salariații trebuind să fie atrași în mișcarea cooperatistă, cooperativele fiind singura formă de colaborare economică, care, pe lângă faptul că este clădită pe acțiunea și spiritul de inițiativă și solidaritate al membrilor săi, mai are și avantajul de a se baza în primul rând pe mijloacele financiare colective, adunate prin aportul fiecăruia.

Din acest punct de vedere, realizarea cea mai importantă este inițiativa salariaților C. F. R., a căror acțiune de cooperatizare a și luat forme concrete. Această acțiune trebue extinsă și la alte instituții și întreprinderi, ea constituind una din sarcinile cele mai importante care trebue avute în vedere pentru viitorul cel mai apropiat.

Pentru soluționarea problemei aprovizionării masselor consumatoare ale orașelor s'a întreprins și o acțiune serioasă pentru descoperirea stocurilor de mărfuri dosite de speculanți.

Organele de control ale statului, ajutate din ce în ce mai mult de către cetățenii conștienți, au reușit să dea lovituri serioase speculanților prin descoperirea de stocuri considerabile de mărfuri ascunse, care au fost distribuite populației prin economate și cooperative. Numai în 25 de zile (dela 14 Iulie până la 8 August 1945), organele Ministerului de Interne au scos din mâinile speculanților mărfuri în valoare de 16.661.000.000 de lei.

Un ajutor important pentru aprovizionarea populației îl constitue marile cantități de grâu, porumb și bumbac aduse din U.R.S.S. în baza acordurilor economice dela Moscova.

Față de insuficiența recoltei de grâu și porumb din acest an ajutorul dat de U.R.S.S. prin împrumutul pe termen de doi ani a 15.000 de vagoane de grâu și 15.000 de vagoane de porumb înseamnă pur și simplu salvarea poporului român dela foamete.

SECTORUL FINANCIAR

Trecem acum la analiza sectorului financiar al economiei ţării noastre — bugetul statului şi piaţa financiară —, sectorul cel mai important pentru problema stabilităţii monetei şi a creditului şi în acelaş timp sectorul cel mai slab şi criticabil al economiei noastre.

Credincioşi principiului nostru de a privi în faţă şi deschis greutăţile, vom arăta situaţia acestui sector în lumina ei adevărată, pentru ca, din analiza ce o vom face, să tragem concluziile necesare, să vedem ce ajutor putem da guvernului pentru soluţionarea problemelor economice atât de însemnate şi să fixăm atenţia membrilor de partid asupra lor.

Pentru a ne da seama de adevărata situaţie a finanţelor noastre în legătură cu situaţia economică generală, este nevoie să aruncăm o privire asupra bugetului statului aşa cum a fost el întocmit la 1 Aprilie 1945 şi cum a fost realizat în primele cinci luni de aplicare.

Cifra bugetului statului pe anul 1945—1946 a fost stabilită la suma de 815,7 miliarde de lei.

Acoperirea acestei sume era prevăzută în felul următor :

Impozite şi taxe	333,8 miliarde	(40,9%)
Excedentele regiilor şi veniturilor ministerelor	104,3 miliarde	(12,8%)
Imprumuturi, mijloace de trezorerie şi alte operaţiuni de credit	377,6 miliarde	(46,3%)
Total . .	815,7 miliarde	

Cu alte cuvinte, 54% urma să se acopere din venituri bugetare, iar restul de 46% din împrumuturi.

Prin urmare, chiar dela alcătuirea bugetului, aproape o jumătate a rămas neacoperită prin venituri obişnuite, urmând să

fie procurată pe calea împrumuturilor la Banca Națională și pe piață.

Bugetul pe anul acesta, ca și bugetele pe anii trecuți, a lăsat neatins sistemul fiscal care se bazează pe așezarea greului sarcinilor bugetare pe umerii marilor masse consumatoare, și deci, în primul rând, ai muncitorilor, funcționarilor și țăranilor.

Intr'adevăr, impozitele directe — plătite de fiecare cetățean după mărimea veniturilor sale — intră în compunerea veniturilor bugetare numai cu 31,2%, pe când impozitele indirecte — care intră în prețul mărfurilor și deci sunt plătite de toată lumea, indiferent de mărimea venitului — cu 68,8%.

Această împărțire a veniturilor bugetare — moștenire a trecutului — se datorește faptului că, ori de câte ori a fost nevoie să se mărească veniturile bugetului statului, au fost majorate veniturile indirecte, dar nu au fost atinse decât într'o măsură neînsemnată veniturile celor avuți.

O astfel de alcătuire a bugetului și o astfel de împărțire a sarcinilor nu este nici dreaptă, nici democratică și nici sănătoasă, dar ea iese la iveală și mai izbitor dacă constatăm că din totalul impozitelor directe 42,9% reprezintă impozitul pe salarii, și aceasta în timp ce impozitul comercial și industrial intră numai cu 30%.

Cu alte cuvinte, toate întreprinderile comerciale, bancare și industriale din întreaga țară la un loc dau pentru bugetul statului mai puțin decât salariații. Dar și atât cât se încasează dela comercianți și industriași se suportă de fapt tot de către consumatori, deoarece impozitele directe comerciale și industriale sunt incluse și ele în prețul produselor sau mărfurilor vândute.

Alcătuirea nedemocratică a bugetului nostru public a ieșit la iveală și mai mult în primele cinci luni de aplicare a lui.

Prin mărirea cheltuelilor statului, veniturile bugetare au ajuns să acopere în această perioadă abia a treia parte din cheltueli, restul de $^2/_3$ fiind acoperit prin împrumuturi, contractate în

cea mai mare parte la Banca Naţională prin emisiune de monetă-hârtie.

Partea impozitelor directe a coborît la 15% din veniturile bugetare, iar partea impozitelor indirecte s'a ridicat la 75%.

In acelaş timp, impozitul pe salarii a ajuns să acopere 66,6% din totalul impozitelor directe, iar partea impozitului comercial şi industrial a coborît la 15,7%.

Cu o astfel de structură bugetară, în care acoperirea cheltuelilor nu se poate face decât cu ajutorul B.N.R., prin emisiune de monetă-hârtie, cu un astfel de sistem de impozite, în care tot greul sarcinilor bugetare apasă pe umărul masselor consumatoare, şi cu o astfel de politică financiară, care primejdueşte stabilitatea monetei noastre, nu este de mirare că situaţia finanţelor noastre publice a ajuns atât de grea.

*
* *

Situaţia pieţei capitalurilor poartă toate semnele situaţiei economice generale.

O primă caracteristică este înmulţirea capitalurilor disponibile; pe de altă parte însă, în domeniul producţiei industriale se vorbeşte de lipsa creditelor necesare pentru investiţii, reparaţii şi achiziţionări de materii prime.

Această situaţie paradoxală se explică prin febra speculativă care stăpâneşte piaţa capitalurilor, dar în acelaş timp şi prin politica de credit a marilor bănci.

Intr'adevăr, faţă de continua creştere a preţurilor şi de scăderea puterii de cumpărare a monetei, capitalurile disponibile sunt aruncate pe piaţă în operaţiuni speculative, care aduc beneficii enorme fără muncă: se cumpără şi se revând cantităţi mari de mărfuri la preţuri negre; se investesc capitaluri în noi întreprinderi, „comerciale", care deasemenea nu contribue cu nimic la mărirea producţiei şi formează doar noi intermediari; se specu-

lează acţiunile, care prin mărirea cererii au ajuns la cursuri excepţionale.

Circulaţia mare de capitaluri neproductive permite în acelaş timp băncilor să realizeze câştiguri importante fără a trebui să facă investiţii pe termen lung în industrii, investiţii care să contribue la însănătoşirea pieţei financiare şi la mărirea producţiei.

Această politică dăunătoare economiei ţării nu serveşte decât interesele profitorilor care ţintesc — şi reuşesc — să se îmbogăţească fără muncă prin simpla şi repetata cumpărare şi vânzare a produselor şi valorilor existente.

Politica de credite a Băncii Naţionale a fost caracterizată în acest timp de o excesivă reţinere în acordarea de credite pentru producţie.

Indrumarea politicii de credit spre investiţii cu caracter productiv apare astfel şi pentru acest domeniu ca o măsură absolut necesară în vederea stăvilirii speculei şi măririi producţiei, care sunt obiectivele cele mai importante ale timpului de faţă.

3. SARCINILE NOASTRE PENTRU RECONSTRUCŢIA ŢĂRII

a) SECTORUL INDUSTRIAL

INDUSTRIALIZAREA ŢĂRII

Am arătat moştenirea economică grea preluată de actualul guvern la 6 Martie 1945 şi am trecut în revistă situaţia economică actuală, realizările guvernului Petru Groza şi dificultăţile pe care le-a întâmpinat.

Din această expunere trebue acum să scoatem în evidenţă sarcinile care stau în faţa guvernului de concentrare democratică şi a partidului nostru pe tărâm politic.

Aceste sarcini sunt toate legate de problema ridicării producţiei şi refacerii ţării sub toate aspectele şi în toate domeniile

vieţii economice : industrie, transporturi, agricultură, comerţ, preţuri, credit, finanţe publice. Şi sarcinile sunt cu atât mai mari şi mai grele, cu cât nu este vorba numai de a reface ceeace s'a distrus, ci şi de a construi şi desvolta economia României.

Desigur că refacerea economică a ţării trebue să pornească dela folosirea integrală a capacităţii productive a industriei.

Industria românească se împarte în două mari grupe :

1) industria de stat şi aceea în care statul are participaţii, şi
2) industria particulară.

Aceste două sectoare ar trebui să se complecteze reciproc şi să formeze un tot organic, ceeace până acum nu s'a realizat.

Statul nu a dus o politică de bună gospodărire a întreprinderilor sale, nu a folosit decât într'o măsură neînsemnată capacitatea de producţie a acestor întreprinderi, în fruntea cărora se aflau elemente incapabile şi corupte.

A lăsat necontrolate în fapt marile întreprinderi în care avea participaţii masive — „Astra-Vagoane", „Societatea Naţională de Gaz Metan" etc.

A lăsat să se irosească zeci de miliarde din bunurile inamice, puse sub controlul său.

Nu a îngrijit de finanţarea acestor întreprinderi cu mijloace îndestulătoare, pentru susţinerea unei producţii normale.

Exemplu în această ultimă privinţă pot sta uzinele de fier dela Hunedoara, care constitue cel mai puternic centru metalurgic din ţară şi care, împreună cu minele de cărbuni din Valea Jiului, ar putea să satisfacă cerinţele de materii prime şi semifabricate ale întregii industrii metalurgice de stat şi particulare, rămânându-i un disponibil şi pentru export.

Creşterea producţiei industriei de stat şi antrenarea alături de ea a celei particulare va fi folositoare în egală măsură atât statului, cât şi particularilor.

Mărind producţia, veniturile statului vor creşte, preţurile produselor vor putea fi micşorate, industriaşii şi comercianţii îşi vor mări veniturile, datorită creşterii volumului afacerilor, iar

massele consumatoare vor avea la dispoziție cantități mai mari de mărfuri. Pentru realizarea acestor sarcini este nevoie de mobilizarea tuturor factorilor care au un rol activ în economia țării. Lucrul acesta, știm bine, nu va fi ușor.

Sunt unii întreprinzători care nu înțeleg că propriul lor interes este de a se alătura efortului general. Pe aceștia va trebui să-i convingem și să-i antrenăm în munca de refacere a țării.

Sunt alții care înțeleg că interesul lor de întreprinzători este să producă cât mai mult, dar care din motive politice, din ură față de regimul democratic, preferă să nu câștige sau chiar să piardă. Pentru aceștia vom găsi mijloacele potrivite de a-i obliga să se încadreze efortului comun. Refacerea industriei actuale și folosirea integrală a capacității de producție sunt problemele de bază ale reconstrucției generale a țării, și rezolvarea lor constitue punctul de plecare pentru desvoltarea industrială a României.

Se știe, tovarăși, că în țara noastră s'au dus multe și prelungite discuții asupra caracterului economiei românești. Unii teoreticieni susțineau că România este o țară „eminamente agricolă" și că, prin urmare, accentul în politica economică trebue pus pe producția agricolă și pe exportul cerealelor. Acești teoreticieni căutau în fond să justifice existența și interesele marii moșierimi. Ei tindeau să țină România în condiții de inferioritate față de statele mari industriale, să rămânem tributarii acestor state în ce privește produsele industriale. Impiedicând desvoltarea industrială a României, ei împiedicau prin aceasta desvoltarea culturală și bunăstarea materială a masselor largi populare. Impiedicând desvoltarea industrială a României, deci crearea unei industrii metalurgice care să fabrice tractoare și mașini agricole, ei împiedicau în fond desvoltarea agriculturii, nepunând-o pe baze științifice, nefolosind mașinile și tehnica modernă pentru a mări randamentul muncii, a mări producția și a ridica nivelul de trai al țărănimii. Impotriva acestor teoreticieni reacționari, care căutau să facă din țara noastră un apendice al marilor state industriale, ne-am ridicat dintotdeauna noi, marxiștii, comuniștii,

susţinând că progresul ţării noastre este în directă şi nemijlocită legătură cu progresul industrializării ţării şi că de tăria industrială a ţării depinde în mare măsură însăşi independenţa statului nostru.

De existenţa unei industrii desvoltate se leagă existenţa clasei muncitoare, care reprezintă garanţia democratizării vieţii noastre publice, garanţia lichidării feudalismului şi a moşierimii.

La baza acţiunii de refacere şi reconstruire a ţării trebue să stea deci refacerea şi desvoltarea industriei grele.

Problemele care se pun industriei noastre astăzi, după terminarea celui de al doilea război mondial, sunt cu totul diferite de cele dinaintea acestui război. De unde înainte România era împinsă la periferia activităţii industriale, mai ales în domeniul industriei grele, astăzi ea este deosebit de favorizată pentru a purcede la perfecţionarea industriei sale actuale şi mai ales la crearea unor noi ramuri industriale, absente până acum în economia noastră.

Şi cum industria grea metalurgică formează baza industrială a unei ţări, trebue să se dea consolidării şi desvoltării acestei industrii un loc de frunte în planul de refacere a ţării.

O industrie grea puternică, bazată pe folosirea raţională a bogăţiilor naturale ale ţării şi desvoltată pe linia nevoilor interne şi a posibilităţilor izvorite din legături comerciale trainice cu vecinii, constitue pivotul în jurul căruia întreaga economie a ţării se va desvolta în condiţii noi.

Acest lucru este necesar şi este şi posibil.

Dece este necesar?

In primul rând, fiindcă numai prin desvoltarea industriei grele se pot pune în valoare toate bogăţiile pământului ţării noastre, bogăţii exploatate astăzi doar într'o măsură redusă.

In al doilea rând, fiindcă în jurul industriei grele, de pe urma desvoltării ei şi în legătură cu ea, vor putea lua desvoltarea necesară industriile existente şi vor putea lua naştere noi industrii.

In al treilea rând, fiindcă fără existenţa unei industrii grele

nu se poate asigura funcționarea și desvoltarea acelui sector economic fără de care nu se poate concepe însăși viața economică — transporturile. Nici atelierele căilor ferate, podurile, tunelurile, șantierele navale și nici mijloacele de locomoție pe pământ, pe apă și în aer nu pot fi nici construite și nici întreținute în starea și numărul necesare nevoilor economice ale țării, dacă nu există o temelie industrială solidă.

In al patrulea rând, fiindcă numai prin desvoltarea industriei grele și metalurgice și a industriilor anexe, și în primul rând a celei mecanice și chimice, se va da posibilitatea ca sectorul atât de important al economiei noastre — *agricultura* — să fie înzestrat cu toate acele mașini, unelte, produse și instalații de prelucrare care să-i ridice atât productivitatea, cât și rentabilitatea; iar aceasta este singura cale de a consolida reforma agrară înfăptuită și singura cale de a ridica nivelul de viață al plugărimii.

Desvoltând industria grea metalurgică, se deschid posibilitățile cele mai largi pentru utilizarea întregii forțe de muncă a poporului nostru și pentru crearea acelor bogății care sunt necesare refacerii țării, ridicării ei și a condițiilor de viață la orașe și la sate, precum și îndeplinirii acelui rol economic important pe care țara noastră poate și trebue să-l joace în această parte a Europei. Prin exportul produselor muncii noastre și importarea bunurilor de care avem nevoie, noi nu vom face un simplu comerț, ci vom contribui la schimburile necesare refacerii economiei și a altor popoare care au suferit de pe urma războiului hitlerist și de cotropire.

Dar este acest lucru posibil? Da, pentrucă avem la îndemână toate elementele care să ne permită să pășim la crearea unei puternice industrii grele în țara noastră:

— avem materiile prime de bază;

— avem mâna de lucru și rezervele necesare.

Și dacă nu avem un utilaj industrial care să permită satisfa-

cerea tuturor nevoilor schițate mai sus, avem în orice caz armătura necesară pentru a porni la drum.

Să aruncăm o privire asupra posibilităților pe care ni le oferă resursele noastre de astăzi pentru desvoltarea industriei grele.

Avem zăcăminte de cărbuni răspândite în numeroase locuri din țară și care însumează o rezervă de peste 1 miliard 800.000.000 de tone, dintre care peste 1 miliard 500.000.000 de tone în Valea Jiului ; peste 150.000.000 de tone din aceste rezerve sunt cărbuni care se pretează la cocsificare. Zăcămintele noastre de cărbuni pot asigura pentru o durată nelimitată toate nevoile industriale ale țării.

In ceeace privește zăcămintele de minereu de fier, astăzi nu se cunoaște precis decât un singur zăcământ mai mare, cel din regiunea Teliuc-Ghelar, în Hunedoara, care poate asigura nevoile industriale ale țării noastre, după calculele specialiștilor, pe cel puțin 30 de ani. Dar descoperirile de minereuri de fier sunt atât de numeroase pe întreaga suprafață a țării, iar acțiunea de explorare pentru a se descoperi rezerve noi a fost până acum atât de neglijată și de înapoiată în țara noastră, încât aci rămâne ca statul să organizeze expediții științifice de geologi, tehnicieni, chimiști etc. și să pășească cu hotărîre la explorările necesare descoperirii și punerii în valoare a zăcămintelor existente. Situația se prezintă în acelaș fel și în ceeace privește minereurile cuprinzând alte metale.

România are unul din cele mai bogate zăcăminte de bauxită din Europa. In munții Bihorului se găsesc rezerve de peste 20.000.000 tone, care conțin aproximativ 55% oxid de aluminium, iar noi importăm aluminium. La Baia Sprie, Herța și Băluș există minereu de antimoniu. Avem 5.122.000 de tone de minereuri de cupru cunoscute în diverse locuri, ceeace face 82.230 de tone de cupru metalic, în timp ce noi am importat peste 80% din cantitatea totală de cupru consumată în țară. Suntem una din puținele țări din lume care avem minereu de mercur, și noi importăm

mercur. Avem 2.000.000 de tone rezerve de minereu de crom, complect părăsite. Avem cantități apreciabile de mangan.

Dar dacă zăcămintele noastre de minereuri cunoscute nu sunt deocamdată exploatate, avem în schimb rezerve de bunuri care constitue baza schimburilor noastre internaționale și care, pe măsura desvoltării industriei noastre proprii, ne pot asigura alimentarea cu ceeace ne lipsește. Acestea sunt : petrolul, lemnul și produsele agricole.

Dar posibilitățile cele mai apropiate de desvoltare a unei industrii grele în țara noastră sunt deschise de situația actuală în sectorul industriei metalurgice.

Care este situația actuală a metalurgiei grele din România? Industria grea metalurgică este concentrată în trei mari întreprinderi : „Uzinele de Fier Hunedoara" (U.F.H.), proprietatea statului, cel mai puternic centru metalurgic din țară, înzestrat cu 5 furnale, având o capacitate de producție de 175.000 de tone de fontă pe an ; „Uzinele Reșița" (U.D.R.), cu 2 furnale și o capacitate de 70.000 de tone de fontă pe an, și „Titan-Nadrag-Calan", cu un singur furnal și o capacitate de 24.500 de tone pe an. La U.F.H. nu funcționează astăzi decât un singur furnal și este utilizată circa 10% din capacitatea de producție.

Inainte deci de a fi nevoie să dăm o desvoltare nouă industriei noastre grele, avem sarcina de a pune în valoare potențialul industrial metalurgic existent, și anume de a pune în funcțiune cele 5 furnale dela U.F.H., care, dacă ar lucra din plin, ar satisface nevoile întregului aparat existent, furnizând Reșiței produsele pe care astăzi le importă, și ar asigura buna desvoltare a altor industrii.

Aceasta trebue să fie prima etapă, și cum pentru a o realiza este nevoie în primul rând de asigurarea materiei prime necesare, tot în această primă etapă se situează și necesitatea unei valorificări cât mai complecte a zăcămintelor de cărbuni din Valea Jiului, care formează un tot industrial organic cu zăcămintele de minereu de fier din Hunedoara. Și aici, înainte de a fi nevoie să

se discute înfiinţarea de noi centre de exploatare, prima sarcină este ridicarea producţiei actuale, scăzută astăzi la mai puţin de jumătate faţă de capacitatea normală, care este de circa 9.000 de tone pe zi.

Odată cu repunerea în funcţiune a U.F.H., ridicarea producţiei de cărbuni din Valea Jiului şi folosirea tuturor posibilităţilor izvorîte din coordonarea efortului industrial din aceste două centre, vor putea fi grupate în această regiune toate industriile necesare unei valorificări cât mai productive a cărbunelui şi minereurilor : fabricile de cocs metalurgic, laminoarele necesare fabricării oţelurilor, industriile chimice anexe pentru prelucrarea derivatelor cărbunelui etc.

Aci va trebui să se formeze, pe de altă parte, centrul de captare şi de distribuire a gazelor rezultate din fabricaţie, a căror energie va putea fi folosită atât pe loc, pentru nevoile industriei proprii, cât şi pentru întreaga regiune din jur, economisindu-se astfel consumul cărbunilor.

Prin desvoltarea şi folosirea întregii capacităţi de producţie a U.F.H. şi a minelor de cărbuni din Valea Jiului şi din Banat, va putea fi asigurată şi producţia maximă a uzinelor „Reşiţa" şi „Titan-Nadrag-Calan", realizându-se astfel, prin aceste trei mari industrii, condiţiile necesare desvoltării industriale şi agricole a României.

Urmările realizării acestui plan vor influenţa întreaga evoluţie a economiei noastre. Este calea cea mai sigură pentru refacerea ţării noastre şi pentru asigurarea ridicării ei.

Pentru realizarea acestui plan este nevoie, în primul rând, de dragoste pentru ţara noastră şi muncitorimea ei, de cinste şi bună credinţă şi, mai ales, de hotărîre, energie şi foarte multă muncă.

Tot ce este activ, energic şi competent în ţara noastră trebue chemat să contribue la realizarea acestui plan de refacere şi ridicare a ţării noastre.

Partidului nostru îi revine sarcina de a se alinia ca un singur

om în vederea realizării acestui scop şi de a constitui motorul acestei acţiuni, căreia numai cei care nu doresc ridicarea ţării nu i se vor alătura.

Aproape totalitatea problemelor economice care se ridică în faţa noastră pentru viitor se leagă de desvoltarea industriei grele metalurgice.

Cele mai multe din aceste probleme au fost enunţate sau schiţate în cadrul planului expus. Ne rămâne acum să le legăm cu celelalte probleme care nu au fost discutate până acum.

In afară de desvoltarea industriei metalurgice grele, apar ca sarcini imediate următoarele probleme în legătură cu întreprinderile de stat şi de sub controlul statului :

TRANSPORTURILE

In sectorul căilor ferate, sarcinile care se pun sunt mari şi multiple. In primul rând, e nevoie de restabilirea parcului rulant, şi mai ales a parcului de locomotive, prin ridicarea producţiei atât la atelierele C.F.R., cât şi în uzinele particulare. Paralel cu repararea parcului rulant avariat, ca şi a celui care necesită reparaţii curente, trebue realizat programul de construcţii noi de locomotive şi vagoane pentru a crea un parc în stare să satisfacă necesităţile sporite ale transportului feroviar în România.

Pentru a putea readuce parcul de locomotive la numărul de 3.400 de bucăţi dinainte de război, ar trebui executate încă 265 de locomotive.

Totuşi C.F.R. poate să se menţină încă un număr de ani cu cele 3.135 de locomotive cu câte a rămas în prezent în parc, cu două condiţii :

a) să refacă utilajul existent, ca să ajungă mai repede la restaurarea parcului actual ;

b) să asigure anual o cotă de reînnoire a parcului actual de locomotive de circa 100 de locomotive pe an, prin eliminarea pe această cale a tipurilor învechite.

Aceste 100 de locomotive anual pot fi obţinute prin comenzi date industriilor din ţară, realizând astfel şi standardizarea parcului.

Parcul necesar de vagoane de marfă, cisterne şi călători este de circa 85.000 de bucăţi. C.F.R. dispune azi numai de 56.000 de vagoane. Aceasta înseamnă că pentru complectarea parcului până la nevoile traficului ar trebui să achiziţionăm 29.000 de vagoane.

După capacitatea de astăzi a fabricilor, în 1946 se vor putea construi în ţară circa 2.500 de vagoane.

N'am putea în niciun caz organiza un transport feroviar normal dacă nu vom reface la timp şi complecta cu altele noi triajele, liniile, telecomunicaţiile, gările, atelierele, depourile, conductele, precum şi localurile de administraţie. Se impune deasemenea repararea maşinilor-unelte avariate şi uzate şi înlocuirea lor, în limita posibilităţilor, cu altele noi.

Pentru anul 1946 sunt prevăzute să fie terminate liniile Bucureşti—Craiova, Tecuci—Făurei, Bumbeşti—Livezeni. Pentru anul 1946—1947 se va termina linia Deva-Brad.

O sarcină din cele mai importante este desvoltarea, la întregul personal al căilor ferate, a simţului de gospodărire şi de răspundere pentru tot ce este proprietatea C.F.R. şi ce este interes al acestei instituţii. Nu este admisibilă situaţia, care se mai observă în unele centre feroviare, când averea instituţiei, deci a statului, este lăsată în părăsire, expusă intemperiilor şi furturilor în timp ce în alte centre se simte lipsa acestui inventar.

Parcul de locomotive şi vagoane trebue folosit din plin prin reducerea la minimum a timpului de încărcări şi descărcări, a staţionării prin gări etc., prin introducerea a două schimburi pe locomotive, prin sporirea tonajului.

Ţinem să reamintim că pentru normalizarea transporturilor feroviare este absolută nevoie să fie în mod radical şi just rezolvată problema producţiei de cărbuni, deoarece această problemă este strâns legată de realizarea programului de normalizare a

căilor ferate. In acest scop este necesar ca minele de cărbuni ale societății Petroșani — al cărei capital este în majoritate inamic — să treacă în administrarea C.F.R., principalul consumator de cărbuni.

In sectorul transporturilor fluviale și maritime trebue acordat tot sprijinul noii societăți sovieto-române de navigație „Sovromtransport", care, prin numărul de vase ce posedă, devine unul din principalii factori ai reorganizării transporturilor noastre pe apă. *(Aplauze.)*

Pentru întărirea navigației fluviale și maritime române, trebue acordat un sprijin larg atât construirii de vase noi, cât și ridicării la suprafață a vaselor scufundate, dintre care unele sunt în stare foarte bună.

Mărirea parcului este necesară, deoarece în timpul războiului o parte din vase au fost distruse, iar din cele maritime 30% au fost vândute, fiind surprinse de război în străinătate, iar 43,90% au fost sechestrate de către Anglia și S.U.A.

Pentru îmbunătățirea transporturilor aeriene, avem sarcina urgentă de a reconstrui, amenaja și moderniza aeroporturile noastre distruse de Nemți în retragere. Această sarcină guvernul și-a luat-o în cadrul convenției pentru înființarea societății sovieto-române de aviație civilă „TARS", în scopul unei utilizări cât mai bune a materialului aeronautic cu care contribue Uniunea Sovietică la noua societate. Toate aceste construcții de pe aerodromuri cad în sarcina statului român, deoarece sunt și rămân proprietatea lui. *(Aplauze.)*

Pentru reorganizarea transporturilor rutiere, trebue organizat în cel mai scurt timp un oficiu centralizator al transporturilor de acest fel, pe lângă Ministerul Comunicațiilor și Lucrărilor Publice. Acest oficiu va avea ca sarcină raționalizarea transporturilor rutiere în așa fel ca să fie un complement al celor feroviare, maritime și fluviale, deoarece transporturile pe șosele joacă un rol de prim ordin în economia țării.

Ministerul Comunicațiilor și al Lucrărilor Publice a întocmit

un program de refacere și construcție a drumurilor în ordinea urgenței lor.

Pentru anul viitor se prevede definitivarea a 225 km. de șosele, 3.000 m. de poduri distruse, 100 km. de pavaje semipermanente, îmbunătățirea punctelor rele de pe drumurile pietruite pe o rețea de 1.700 km. etc. *(Aplauze.)*

Ca program de viitor mai îndepărtat, Ministerul își propune să definitiveze o rețea de 5.535 km., inclusiv Ardealul de Nord.

Pentru realizarea acestui program vom avea nevoie de un număr de mașini speciale, dintre care o parte le putem confecționa în țară, iar restul poate fi importat prin compensație din străinătate.

ELECTRIFICAREA ȚARII

Nevoia de a se pune în valoare toate bogățiile de resurse energetice ale țării pune însă și o altă problemă, care trebue deasemenea să fie înscrisă printre sarcinile ce trebue să fie urmărite în vederea ridicării economice a țării noastre, anume: electrificarea țării.

După părerea specialiștilor noștri, cursurile noastre de apă permit construirea unor centre de producere a energiei electrice care să satisfacă în viitor nu numai nevoile țării, dar chiar și pe cele de dincolo de granițele noastre, putându-se furniza curent electric pentru întreaga regiune a Balcanilor.

Prin crearea în țară a unei rețele de centrale hidroelectrice, se va putea purcede la electrificarea căilor ferate și întrebuințarea masivă a energiei electrice în desvoltarea tuturor industriilor noastre. Deasemenea, prin extinderea rețelei de curent electric se va putea introduce lumina și forța electrică până și în cel mai depărtat cătun al țării, ridicându-se astfel nivelul de viață și de cultură al plugărimii noastre.

Utilizând acest nesecat izvor de energie — cărbunele alb — vom putea face economii considerabile în rezervele noastre de petrol și cărbune.

Pentru îndeplinirea acestei opere uriaşe de electrificare a ţării, tehnicienii noştri au făcut demult planuri, şi unele destul de bune, dar până la 23 August toate guvernele care s'au perindat la cârma ţării nu au ştiut şi nu au vrut să valorifice nici munca creatoare a specialiştilor noştri, nici nesecatele izvoare de energie ale cărbunelui alb, ocupându-se numai de căpătuiala lor şi a partizanilor politicii lor reacţionare.

Partidul nostru trebue să înscrie printre cele mai de seamă sarcini sprijinirea acţiunii pe care a început-o guvernul de a valorifica pentru popor aceste nesfârşite bogăţii ale ţării. *(Aplauze puternice.)*

INTREPRINDERILE CU PARTICIPARE DE CAPITAL INAMIC ŞI CU CAPITAL DE STAT

O atenţie deosebită va trebui dată sectorului intreprinderilor cu participare de capital inamic, puse sub administraţia statului în baza art. 8 al Convenţiei de armistiţiu.

Cum acest sector se administrează pe răspunderea integrală a statului, este necesară o acţiune imediată, energică şi hotărîtă pentru a se înlocui toţi administratorii incorecţi şi incapabili, numiţi sub guvernările trecute, pentru a se proceda la verificarea amănunţită a gestiunii lor şi a se păşi la stabilirea tuturor răspunderilor şi recuperarea tuturor pagubelor produse, pentru care rămâne răspunzător statul român, şi deci, în ultimă analiză, poporul român.

O întărire a controlului statului este absolut necesară şi la întreprinderile în care statul participă cu părţi însemnate de capital, pentru a îndruma activitatea acestor întreprinderi în scopul întăririi sectorului economic dirijat de stat. Acest lucru este absolut necesar, deoarece există întreprinderi, cum sunt, de exemplu, „Societatea Naţională de Gaz Metan", „Creditul Industrial", „Astra Vagoane" etc., în care statul, deşi are majoritatea capitalului sau o participare masivă, totuşi nu are cuvântul hotărîtor

în conducere, — întreaga politică de producţie, plasamente şi mai ales beneficii fiind în mâna unor particulari care o duc adesea chiar împotriva statului. S'au înregistrat cazuri în care astfel de întreprinderi au plătit taxa de amnistie fiscală pentru a acoperi evaziunile fiscale săvârşite în dauna statului, care le finanţează.

PRODUCŢIA INDUSTRIALA

Trebue să subliniem din capul locului că odată cu cele expuse mai sus, privind sectorul industrial de stat, este necesar să depunem toate sforţările pentru mobilizarea tuturor capacităţilor productive ale particularilor în scopul desvoltării ramurilor industriale existente şi creării altora noi. Iniţiativa particulară trebue stimulată şi interesată, asigurându-i-se posibilitatea de creştere şi de câştig echitabil. Toată capacitatea industrială a ţării, a statului şi particulară trebue să formeze un tot organic, în colaborare strânsă, pentru reconstrucţia ţării, pentru înflorirea economiei româneşti. *(Aplauze.)*

Pentru întreprinderile industriale particulare, deasemenea, sarcina cea mai importantă rămâne desăvârşirea acţiunii de trecere a industriilor la producţia de pace şi ridicarea producţiei. Această trecere nu trebue însă să fie lăsată numai pe seama iniţiativelor private izolate. Noua producţie a acestor întreprinderi trebue să fie îndrumată pe linia nevoilor esenţiale în legătură cu refacerea economică a ţării, pe bază de planuri întocmite pentru fiecare ramură în parte şi ţinându-se seama atât de capacitatea de producţie, cât şi de felul şi mărimea nevoilor interne şi a posibilităţilor de import şi export existente.

Statul va trebui să îndrumeze distribuirea materiilor prime, să reglementeze preţurile de desfacere, să controleze circulaţia mărfurilor şi să asigure orientarea creditelor necesare în primul rând spre ramurile de producţie care interesează refacerea ţării.

Pe primul plan de preocupare în ceeace priveşte refacerea

și complectarea instalațiilor existente și ridicarea producției, trebue să fie puse:

— *Industria metalurgică și minieră,* care trebue desvoltată conform planului de ridicare a producției industriale la Hunedoara, Valea Jiului, Reșița și „Titan-Nadrag-Calan". O atenție deosebită trebue dată în acest sector desvoltării explorării și exploatării zăcămintelor de antimoniu, cupru, mercur, mangan, aur, precum și creării unor centre de exploatare a zăcămintelor de bauxită (aluminium) și minereu de crom.

— *Industria petroliferă.* In această ramură este nevoie de intensificarea exploatării și a acțiunii de explorare pentru găsirea și punerea în exploatare a noi surse de țiței, în scopul ridicării producției actuale. Importanța acestei industrii este cu atât mai mare, cu cât petrolul nu este numai un combustibil esențial pentru industrie, transporturi și agricultură, ci și produsul cel mai important pentru exportul nostru.

Desvoltarea acestei ramuri industriale poate fi urmărită cu atât mai hotărît cu cât există multe regiuni neexplorate încă, iar industria petrolului în țara noastră are astăzi asigurat sprijinul U.R.S.S. prin înființarea societății „Sovrompetrol". *(Aplauze.)*

— *Industria materialelor de construcție.* Industriile lemnului, cimentului și sticlei, prin refacerea instalațiilor distruse și ridicarea producției actuale, trebue să fie aduse în situația de a contribui în mod activ și satisfăcător atât la refacerea distrugerilor războiului, cât și la asigurarea nevoilor curente și de export.

In acest scop atenția trebue îndreptată mai ales în direcția măririi producției de lemn fasonat, și în special a cherestelei, precum și pentru crearea unei industrii de prelucrare a lemnului în produse fabricate ca: mobilă standard pentru muncitori și țărani și părți din case-tip demontabile, care prezintă mari posibilități pentru export.

— *Industria textilă.* In această ramură industrială sarcina esențială este în prezent de a asigura folosirea întregii sale ca-

pacităţi de producţie în vederea utilizării enormelor cantităţi de bumbac importate din U.R.S.S. *(Aplauze.)*

— *Industria alimentară.* Sarcina esenţială care se pune industriei alimentare este folosirea ei pentru o valorificare cât mai bună a produselor agricole atât prin ridicarea producţiei fabricilor existente, cât şi prin crearea de noi industrii locale în centrele de producţie respective, şi în primul rând pentru industrializarea laptelui, fructelor, cărnii, peştelui şi legumelor.

O condiţie esenţială pentru ridicarea producţiei industriale este nu numai existenţa mâinii de lucru, ci şi necesitatea ca muncitorii să contribue cu toţii în mod egal la efortul pentru mărirea producţiei, printr'o disciplină severă şi un control reciproc. Producţia nu poate fi ridicată numai prin echipe de şoc şi eroi ai muncii.

In această privinţă, partidul nostru trebue să îndrumeze organizaţiile locale în vederea ridicării generale a randamentului muncii prin mobilizarea tuturor muncitorilor în jurul echipelor de şoc.

Normalizarea regimului muncii nu este însă posibilă în întregime fără asigurarea pentru muncitori a unui nivel de viaţă în care nevoile esenţiale ale muncitorilor să fie satisfăcute prin intensificarea acţiunii de asigurare a aprovizionării organizate a salariaţilor şi a masselor de consumatori în general. Această sarcină trebue urmărită prin înfiinţarea şi desvoltarea cooperativelor, precum şi prin folosirea economatelor în limita posibilităţilor. Scopul final trebue să fie înlocuirea economatelor prin cooperative de aprovizionare, care, având toate avantajele economatelor, sunt în acelaş timp lipsite de neajunsurile acestora, mai ales în ceeace priveşte problema procurării fondurilor necesare.

Prin înlăturarea intermediarilor speculanţi şi asigurarea aprovizionării direct dela producători, la preţuri mai ieftine decât cele de pe piaţă, se obţine o mărire a puterii de cumpărare a salariilor fără a se recurge la ridicarea acestora.

b) SECTORUL AGRICOL

In sectorul agricol, prima sarcină care ni se pune este desăvârşirea reformei agrare. In afară de măsurile luate de curând de Comisia de reformă agrară, organizaţiile partidului nostru, împreună cu ale F.N.D.-ului, trebue să dea concursul la îndreptarea tuturor greşelilor săvârşite în aplicarea legii reformei agrare. Totodată să înlesnească grăbirea împărţirii titlurilor de proprietate plugarilor împroprietăriţi. *(Aplauze puternice.)*

A doua sarcină importantă este organizarea centrelor de închiriere de maşini agricole, care să fie îndrumate şi controlate de stat printr'un organ central. Această măsură este realizabilă în cadrul unui plan care să ţină seama de inventarul agricol existent şi de complectarea lui prin comenzi date industriei noastre naţionale şi prin import din străinătate.

A treia sarcină care se impune agriculturii noastre este mărirea producţiei prin îmbunătăţirea mijloacelor de prelucrare a pământului şi prin mărirea suprafeţelor de însămânţare cu 800.000 ha. faţă de anul trecut.

Pentru a obţine mărirea suprafeţei de cultură a ţării într'un viitor cât mai apropiat, trebue începute şi sprijinite lucrări de îmbunătăţiri funciare: îndiguiri, drenaje, irigaţii etc. Printr'o astfel de acţiune bine susţinută se pot câştiga imense suprafeţe, astăzi neproductive.

Inmulţirea numărului de vite existente va contribui la îmbunătăţirea condiţiilor de muncă a pământului, va ameliora aprovizionarea populaţiei cu produse animale — carne, lapte, unt, brânză etc. — ridicând în acelaş timp standardul de viaţă al ţăranului.

O altă mare sarcină este înfiinţarea şi desvoltarea cooperativelor săteşti, cu ajutorul cărora plugarul poate:

a) să se aprovizioneze cu produse industriale direct dela producător prin cooperative de aprovizionare, înlăturând astfel pe intermediar *(aplauze puternice)*;

b) să valorifice şi să desfacă produsele agricole prin cooperative de desfacere.

Partidul nostru îşi mai ia ca sarcină sprijinirea luptei pe care o duce C. G. M. pentru sindicalizarea muncitorilor agricoli. *(Aplauze.)*

Deasemenea trebue dată o deosebită atenţie pădurilor, având în vedere marele rol pe care ele îl joacă în economia ţării atât ca element de apărare a culturilor contra secetei, cât şi ca rezervor însemnat de materie primă pentru industria forestieră, a celulozei şi a hârtiei.

Trebue sprijinită conservarea acestei bogăţii naturale printr'un plan de exploatare raţională, trebue încurajată împădurirea terenurilor degradate, de coastă sau de pe albiile râurilor, salvând totodată dela distrugere suprafeţe imense de teren.

c) COMERŢUL EXTERIOR

Ca o urmare a sprijinului ce trebue dat activităţii întreprinderilor industriale, a îndrumării distribuţiei materiilor prime şi a producţiei, va trebui să se reglementeze în mod strict controlul statului atât în ceeace priveşte importul şi exportul materiilor prime, cât şi al produselor fabricate.

Comerţul exterior trebue să fie o parte componentă în sistemul general de reglementare a economiei ţării.

d) CREDITUL, FINANŢELE PUBLICE, MONETA

Sarcinile refacerii economice a ţării necesită importante capitaluri pentru finanţarea industriei şi agriculturii. Analiza situaţiei economice actuale ne dovedeşte că în ţara noastră există numeroase capitaluri disponibile sau care nu au o întrebuinţare productivă din punct de vedere economic. Trebue organizată colectarea acestor capitaluri prin instituţiile de credit, pentru a fi puse în serviciul refacerii ţării, statul garantând depozitele la aceste instituţii.

Plasarea acestor capitaluri va trebui îndrumată de către stat nu numai în legătură cu nevoile întreprinzătorului, ci și pe baza planurilor de finanțare generală, întocmite după necesitatea de a se întări sau desvolta diferitele sectoare de producție.

In această operă de finanțare, Banca Națională a României trebue să fie pârghia principală nu numai pentru acordarea de credite de producție, dar și pentru controlul întrebuințării acestora, ca mandatară a statului.

Odată cu reorganizarea creditului este însă absolut necesar să fie reorganizate și finanțele publice prin modificarea sistemului fiscal în așa fel încât sarcinile bugetare, care astăzi sunt împlinite în cea mai mare parte pe calea impozitelor indirecte și taxelor de consumație, să fie trecute într'o măsură însemnată asupra venitului, pe calea impozitelor directe, — cu excepția impozitului pe salarii, care astăzi este extrem de ridicat. Deasemenea, va trebui stabilit pentru fiecare contribuabil un domiciliu fiscal, la care să se centralizeze toate veniturile pe baza cărora să se poată face impunerea.

Pe această cale se va realiza nu numai o așezare mai dreaptă și mai democratică a sarcinilor fiscale, dar se va da posibilitate statului să-și creeze veniturile necesare echilibrării bugetului, fără a trebui să apeleze la emisiunea B.N.R., oprindu-se astfel procesul de inflație.

Pentru mărirea veniturilor statului va trebui stăvilită evaziunea fiscală enormă, controlându-se temeinic atât producția cât și circulația mărfurilor dela producător până la consumator.

Măsurile care trebue luate în domeniul creditului și al finanțelor publice, combinate cu cele de reglementare și îndrumare a vieții economice sub toate aspectele, precum și ridicarea producției, sunt condițiile fără de care nu se poate concepe și nu se poate realiza stabilizarea monetei noastre. *(Aplauze.)*

*
* *

Aşa dar, tovarăşi, în faţa noastră, în vederea refacerii şi desvoltării ţării, se ridică următoarele sarcini principale:

1. Utilizarea capacităţii maxime a „Uzinelor de Fier Hunedoara" şi a minelor de cărbuni din Valea Jiului, precum şi a uzinelor „Reşiţa" şi „Titan-Nadrag-Calan".

2. Grăbirea trecerii industriei de război la producţia de pace, precum şi creşterea producţiei industriale în general.

3. Refacerea şi desvoltarea sistemului nostru de transporturi pe pământ, pe apă şi în aer.

4. Electrificarea ţării şi construirea centralelor hidro şi termo-electrice.

5. Desăvârşirea reformei agrare ; organizarea şi desvoltarea staţiunilor de închiriere de tractoare şi maşini agricole, care vor forma baza pentru mărirea productivităţii şi rentabilităţii agriculturii ; industrializarea produselor agricole şi buna lor valorificare.

6. Desvoltarea cooperativelor la oraşe şi la sate şi asigurarea unei aprovizionări normale a populaţiei.

7. Reorganizarea sistemului de credit prin îndrumarea operaţiunilor bancare de către stat, în vederea asigurării mijloacelor financiare necesare producţiei.

8. Reforma fiscală, care să asigure o mai dreaptă repartizare a sarcinilor şi un echilibru bugetar.

9. Partidul nostru se preocupă şi trebue să se preocupe de învăţământ. Problemele de bază ale învăţământului nostru sunt:

a) lichidarea analfabetismului ;

b) reorganizarea întregului învăţământ, dela cel primar până la Universitate, pe baze democratice, ca să asigure un minim de cunoştinţe generale pentru întregul tineret, formarea de tehnicieni pentru nevoile industriei, agriculturii etc., iar pentru cei cu calităţi intelectuale deosebite posibilitatea de a urma studii superioare, fără a mai fi legaţi de lipsa mijloacelor materiale *(aplauze puternice)* ;

c) formarea de cadre pentru învăţământul primar, mediu şi

superior, prin înființarea de institute pedagogice în care să-și desăvârșească pregătirea;

d) democratizarea corpului didactic, prin înlăturarea tuturor elementelor profasciste, reacționare, care îndrumează formarea tineretului pe calea urii de rasă, a șovinismului etc.

Luptând pentru realizarea acestor deziderate, putem asigura poporului nostru condiții de desvoltare firești, putem face din fiecare om un cetățean conștient de drepturile și obligațiile lui, și în acelaș timp, înarmându-l cu un minimum de cunoștințe profesionale, îl vom face mai util atât lui cât și societății.

10. O atenție deosebită trebue dată problemei sănătății publice. *(Aplauze.)*

Este lucru știut că în special la țară asistența medicală este aproape inexistentă, datorită atât tendinței medicilor de a profesa la orașe, cât și interesului slab din partea statului.

a) Trebue să fie făcute înlesniri medicilor pentru a se așeza în mediul rural și, în acelaș timp,

b) să se înființeze cât mai multe dispensare la sate, dotate cu materialul necesar combaterii mai ales a bolilor sociale.

Prin îndrumările și ajutorul medicilor vom putea schimba condițiile de igienă — foarte relative astăzi — în care trăiește țărănimea și vom face să scadă procentul — foarte ridicat — al mortalității infantile.

Tovarăși,

Aceste sarcini principale stau în fața întregului popor și pentru realizarea lor este nevoie de mobilizarea și activizarea tuturor energiilor țării noastre. Intreaga muncitorime, întreaga țărănime, întreaga intelectualitate, industriașii, comercianții, oamenii de finanțe, tot ce este cinstit și patriot în această țară trebue să se încadreze în marea operă de refacere economică a țării, în opera de valorificare a bogățiilor imense pe care le posedă România, în opera de ridicare a nivelului general de viață al întregului popor.

Dar coordonarea efortului general presupune și un organism capabil să cuprindă variatele compartimente ale vieții economice, capabil să mânuiască pârghiile de comandă ale economiei românești, capabil să dea la timp soluțiile potrivite diverselor probleme care se pun și să aibă și autoritatea și forța necesară pentru a le transpune în viață.

Acest organism există. El a fost creat de curând, la propunerea miniștrilor noștri comuniști din guvern. El este Consiliul economic superior, organul suprem de coordonare a activității diverselor departamente economice, organ care va face cu putință îndrumarea de către stat a tuturor sectoarelor economiei noastre. Indrumarea economiei noastre, înțeleasă pe plan larg de echilibrare și armonizare a diferitelor compartimente, pe baza unor planuri stabilite în amănunt, îndrumarea aceasta este cu putință și trebue realizată. Ea presupune însă și un aparat de control suplu și eficace și o organizare a administrației de stat care să corespundă noilor nevoi. Aceasta este iarăși una din problemele principale care se pun astăzi statului și care va trebui rezolvată neîntârziat.

4. SARCINI POLITICE GENERALE

Pentru refacerea țării și crearea unei Românii puternice și bogate, partidul nostru luptă pentru strângerea laolaltă a tuturor forțelor productive din țară pentru realizarea următoarelor sarcini politice generale:

1. Intărirea Frontului Unic Muncitoresc și lupta pentru înfăptuirea unității politice a clasei muncitoare. *(Aplauze puternice.)*
2. Intărirea Frontului Național Democrat. *(Aplauze.)*
3. Intărirea alianței dintre muncitori, țărani muncitori și intelectuali. *(Aplauze.)*
4. Infrățirea dintre poporul român și naționalitățile conlocuitoare. *(Aplauze.)*

5. Mobilizarea partidului în cooperare cu forțele democratice în lupta pentru câștigarea bătăliei alegerilor. *(Aplauze.)*

6. Sprijinirea activă a guvernului dr. Petru Groza. *(Aplauze.)*

7. Intărirea prieteniei cu marele popor sovietic, cu popoarele înconjurătoare și cu toate popoarele iubitoare de libertate. *(Aplauze puternice.)*

5. SARCINI INTERNE DE PARTID

Pentru reușita realizării sarcinilor politice generale, trebue să îndeplinim următoarele sarcini interne de partid:

a) *In domeniul muncii organizatorice*

1. Consolidarea organizațiilor existente printr'o viață de partid regulată și prin prelucrarea temeinică a liniei și sarcinilor de partid.

2. Lupta pentru lichidarea nepotrivirii dintre influența politică și situația organizatorică a partidului în vederea ridicării sarcinilor organizatorice la nivelul rolului pe care partidul trebue să-l aibă în aceste împrejurări.

3. Intărirea muncii organizatorice în rândurile muncitorilor, țăranilor muncitori și intelectualilor. Bătălie în sectorul țărănesc. Deosebită atenție pentru atragerea femeilor în partid.

4. Control riguros și ajutor continuu din partea organelor de conducere privitor la îndeplinirea sarcinilor.

5. Ridicarea nivelului politic al cadrelor și al întregului partid.

6. Intărirea simțului de răspundere colectivă și individuală.

7. Organizarea muncii pe baza unui plan elaborat temeinic în urma studierii situației concrete și pe baza angajamentelor organizației respective. Lupta pentru introducerea unei discipline și a unui sistem în munca noastră.

8. Lupta împotriva pripelii şi grabei în luarea hotărîrilor. Nicio hotărîre fără o chibzuire matură. Fiecare acţiune să fie pregătită amănunţit şi minuţios.

9. Rezolvarea colectivă a problemelor de bază ale partidului.

10. Intărirea disciplinei de partid. Luptă fără cruţare împotriva curentului anarho-sindicalist şi devierilor sectariste.

11. Intărirea şi ascuţirea vigilenţei noastre şi a vigilenţei masselor.

12. Metoda noastră de muncă să fie metoda convingerii.

13. Intărirea criticii şi autocriticii pentru analizarea şi lichidarea slăbiciunilor noastre. Imprimarea unui spirit sănătos critic şi autocritic în toate organizaţiile noastre.

14. Intărirea legăturilor cu massa.

b) *In domeniul muncii de educaţie politică*

1. Reorganizarea întregului învăţământ de partid, dând o atenţie deosebită problemei naţionale, pe baza studiului temeinic al marxism-leninismului.

2. Reorganizarea universităţii partidului pe termen de 6 luni, cu un auditoriu permanent.

3. Organizarea şcolilor de cadre pe lângă Comitetele regionale de partid, tot cu un auditoriu permanent.

4. Imbunătăţirea editurii de partid, intensificând editarea operelor clasicilor marxism-leninismului şi dând o atenţie sporită lucrărilor privitoare la ţara noastră.

5. Difuzarea largă a literaturii politice.

6. Imbunătăţirea conţinutului presei.

7. Tratarea regulată şi temeinică de către presa de partid a problemelor teoretice şi politice.

8. Organizarea unei reţele de corespondenţi permanenţi.

9. Organizarea de şcoli de cadre gazetăreşti.

Tovarăși,

C.C. al P.C.R. supune discuției și aprobării Conferinței Naționale raportul său asupra activității și sarcinilor care stau în fața partidului. *(Aplauze frenetice. Delegații ovaționează pe raportor. Strigăte: „Trăiască tovarășul Gheorghiu-Dej! Trăiască Comitetul Central! Trăiască Partidul Comunist Român!". Delegații, în picioare, intonează „Internaționala".)*

„Scânteia" nr. 357
din 20 Octombrie 1945